

Мамчур Ярослав Степанович

Випускник юридичного факультету (1978 р.)

Суддя Київського апеляційного
адміністративного суду

Народився 1 квітня 1952 р. у селі Черниця Миколаївського району Львівської області в багатодітній родині Степана Степановича та Марії Михайлівни. Після закінчення середньої школи у 1969 році навчався на вечірньому відділенні гірничо-будівельного технікуму та працював електриком. Під час служби в лавах Радянської армії, яка проходила в штабі дивізіону, талановитому юнакові запропонували обрати фах юриста. У 1973 році він вступив на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. Найяскравішим є в пам'яті чудовий час навчання і спілкування у стінах найкращого університету регіону. Незабутні спогади залишилися про літні місяці 1974–1975 рр., проведені в студентських будівельних загонах, зокрема у Польщі на будівництві заводу сільськогосподарських машин в Любліні. Студентам довелося виконувати найскладніші роботи, але враження про гарні міста Польщі, відпочинок на Балтійському морі залишилися на все життя.

Свою трудову діяльність за фахом Я. С. Мамчур розпочав у 1978 році через кілька днів після закінчення навчання народним суддею Золочівського районного суду Львівської області. Він одразу поринув у непрості справи, пов'язані з житловими, цивільно-правовими питаннями. Нелегким був цей період у житті Ярослава Степановича і сім'ї через побутову невлаштованість. Потім, працюючи суддею Мостиського районного суду, головою Стрийського районного суду, став винятком із загальної на той час практики, коли до влади і суддівства на заході України, як правило, не допускалися вихідці із самого регіону.

Набутий досвід, повага і порядність Ярослава Степановича стають в нагоді під час роботи в Галицькому та Залізничному районних судах міста Львова. У 2000 р. його було обрано суддею безстроково.

За 31 рік суддівства, з яких 26 років — на посаді голови суду, він ні на мить не поривав зв'язків із рідним університетом. Як досвідчений і шанований суддя періодично очолював Державну екзаменаційну комісію. Ярослав Степанович із теплотою і вдячністю згадує своїх викладачів, які дали йому не тільки відмінні знання. Назавжди залишиться у його пам'яті імена декана факультету професора В. Т. Нора, нині покійного доцента В. Т. Землянського, професорів В. С. Кульчицького, Б. М. Тищика, І. В. Март'янова, В. І. Чушенка, Л. В. Бориславського і багатьох інших, які вчили не лише предмету, а й життю.

Франківський університет, його юридичний факультет, закінчила також дружина Ярослава Степановича — Лідія Зіновіївна, з якою вони одружилися одразу ж після випускного вечора. Вона для Ярослава Степановича є вірним другом, генератором ідей, завжди спонукає до дій і вдосконалення. Вищу освіту в ЛДУ здобули також діти — дочка Галина і зять Максим на юридичному факультеті, дочка Роксолана та зять Ростислав на факультеті міжнародних відносин. Маленький онук Ростислав уже в дитячому садочку мріє стати, як і його дідусь, суддею. Відтак Ярослав Степанович вчить «майбутнього» суддю того, що вершити долю людей повинна лише високоморальна людина. Тому найбільше цінує в людях порядність, чесність, відповідальність і патріотизм. Його життєвим кредо став вислів Віктора Гюґо: «*Найвищий суд — це суд совісті*». Найбільшим захопленням Ярослава Степановича у житті є робота. Особливо зараз, адже в адміністративному судочинстві потрібно постійно вивчати нові нюанси всіх сторін правового життя держави. Та все ж у вільну хвилину дарує натхнення гарна поезія В. Симоненка, В. Стуса, А. Ахматової та ін. Великим захопленням з юності став для нього футбол. Не залишає байдужим Ярослава Степановича гра «Динамо», «Карпат». Особливо подобаються команди Англійської ліги.

Доньки Галина з чоловіком Максимом і Роксолана з чоловіком Ростиславом та сином Ростиславом-Леонтиєм

Народився 3 травня 1950 р. у чарівному куточку Прикарпаття — с. Медвежа Дрогобицького району Львівської області в селянській родині Василя Андрійовича та Теодозії Іванівни Матоличів. Батьки все життя тяжко працювали у колгоспі, тому свого сина змалку привчали до праці, вчили добру й поваги до людей. Степан Васильович із дитинства любив природу, музику, дуже любив читати історичні книжки. З 16 років серйозно займався боксом і має перший розряд із цього виду спорту.

У 1981 р. С. В. Матолич із відзнакою закінчив юридичний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка. У період навчання в ньому Степан Васильович брав активну участь у громадському житті вузу. А за роботу у студентських будівельних загонах у Тюменській області Указом Президії Верховної Ради СРСР від 28 травня 1981 р. був нагороджений орденом «Знак пошани». Гідним прикладом для нього, як і для більшості його однокурсників, були викладачі Б. Й. Кульчицький, В. Т. Нор, В. В. Луць, Б. Й. Тищик, П. Д. Пилипенко, Й. Г. Богдан, Л. В. Бориславський — надзвичайні знавці своєї справи й справжні педагоги за покликанням.

Після закінчення університету Степан Матолич працював старшим викладачем на юридичному факультеті і був головою профспілкового комітету студентів університету, який очолив у 1979 р., ще навчаючись на четвертому курсі.

У 1983 р. його було обрано народним суддею Дрогобицького міського суду, а з 1993 р. Степан Васильович очолював Трускавецький міський суд.

11 грудня 2003 р. рішенням Верховної Ради України С. В. Матолич був призначений суддею Вищого адміністративного суду України. У жовтні 2005 р. він очолив Раду суддів адміністративних судів України, а в листопаді 2008 р. був повторно обраний її головою.

Після прийняття Верховною Радою постанови про призначення суддів Вищого адміністративного суду України (перші 9 суддів), 11 грудня 2003 р.

Матолич Степан Васильович

Випускник юридичного факультету (1981 р.)

Суддя Вищого адміністративного суду України.

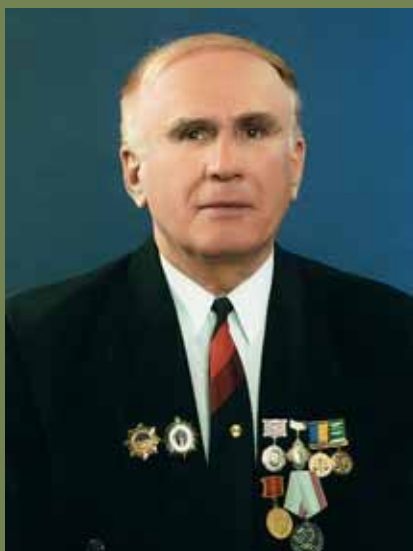
Заслужений юрист України,
суддя вищого кваліфікаційного класу
голова Ради суддів адміністративних судів
України, член Ради суддів України

За вагомий особистий внесок у розбудову правової держави, здійснення правосуддя та високий професіоналізм Степан Матолич нагороджений почесними грамотами Верховної Ради та Кабінету Міністрів України, а також Почесною відзнакою Вищої ради юстиції України.

Справу батька вирішила продовжити донька Галина, яка також закінчила юридичний факультет Львівського національного університету і зараз працює державним нотаріусом. Справжньою радістю і втіхою для Степана Васильовича стали двоє онуків — Анничка і Степанко.

Вільний час Степан Матолич намагається присвячувати родині. Шанувальник театрального мистецтва й музики, він також не пропускає нагоди відвідувати театр і, як у роки юності, полюбає історичну літературу.

У своїй професійній діяльності й у щоденному житті Степан Васильович прагне будувати стосунки з людьми на симпатії та взаємоповазі і вважає це чи не найважливішим життєвим принципом.

Матящук Леонід Єрофейович

Випускник юридичного факультету (1965 р.)

Старший інспектор Господарського суду
Волинської області, суддя у відставці

Заслужений юрист України

Народився 10 квітня 1936 р. у с. Кроватка Рожищенського району Волинської області в сім'ї селян Єрофея Васильовича та Ярини Іванівни. Батько брав активну участь у партизанському русі і бойових діях на фронті Великої Вітчизняної війни, а в мирний час був депутатом сільської і районної ради.

Після закінчення середньої школи у 1954 р. Леонід Єрофейович завідував клубом у рідному селі, організував роботу гуртків художньої самодіяльності, грав у п'єсах. Місцевий хор був відомий далеко за межами села, а в 1955 р. виступав у Луцьку на виставці досягнень народного господарства.

У березні 1959 р. Леонід Матящук був обраний головою виконкому сільської ради, а в липні вступив на юридичний факультет у Львівський державний університет імені Івана Франка. Навчаючись на заочному відділенні, він водночас працював оперуповноваженим міліції, адвокатом. Л. Є. Матящука обирали членом обласного комітету профспілки державних установ, обласного товариства «Знання», він очолював секцію держави і права цього товариства. Згодом закінчив заочно Київський інститут підвищення кваліфікації.

Леонід Єрофейович пишається тим, що його вчителями завжди були справжні професіонали: декан юридичного факультету Львівського університету В. І. Калинович, відомі вчені В. С. Кульчицький, Н. С. Тітова, І. М. Наклович, члени Верховного Суду України Т. М. Роцька, В. Д. Ярославський, Г. М. Завгородня, П. М. Дятлов, Ф. В. Стрелов, М. Г. Костенко та інші. Вдячний за їхню мудрість і підтримку, він особливо запам'ятав сказані зі сльозами на

очах на випускному вечорі слова професора Гофмана, якого переслідували в 1930-х рр.: «Помніте, що судья живет в стеклянном доме. Имейте же совесть, когда судите».

У Волинському обласному суді Леонід Матящук пройшов справжнє загартування, оволодів мистецтвом логічно й об'єктивно мислити, вирішувати складні кримінальні і цивільні справи, виправляти помилки, допущені суддями районів та міст області, чинити опір втручанням в судову діяльність. За 14 років його роботи в суді не було скасовано жодного вироку, винесеного під його головуванням. Леонід Єрофейович двічі стажувався у Верховному Суді УРСР — в колегії із кримінальних справ і в колегії із цивільних справ. Стати суддею високого рівня допомогло також навчання на курсах у Всесоюзному інституті підвищення кваліфікації в Москві.

У 1986–1991 рр. працював начальником управління юстиції Волинського облвиконкому, особисто очолював перевірку роботи районних народних судів, нотаріальних контор та відділів ЗАГСів Волинської області. Йдучи на роботу до управління юстиції, Леонід Єрофейович ставив перед собою завдання передати свій великий досвід роботи в судах і свої знання молодим колегам, домогтися, щоб суди розглядали справу кваліфіковано, з винесенням справедливих рішень і вироків.

Постановою Верховної Ради України у 1992 р. Л. Є. Матящук був призначений головою арбітражного (тепер господарського) суду Волинської області, і працював на цій посаді більше дев'яти років — до виходу у відставку. У 2001 р. він був радником голови господарського суду, а з квітня 2009 р. працює старшим інспектором цього ж суду.

Своїм досвідом Леонід Єрофейович ділився не лише з колегами, а й зі студентами, викладаючи у 2001–2006 рр. господарський процес у Волинському національному університеті імені Лесі Українки.

Леонід Матящук віддав судочинству 45 років свого життя, завжди залишаючись принциповим, вимогливим до себе й до інших, дбав, щоб правосуддя було непідкупним та справедливим, ставив інтереси людей вище власних і ніколи не був байдужим до долі інших. Він часто виступав по радіо, на телебаченні та у пресі, зокрема у 2006 р. в газеті «Закон і бізнес» було опубліковано велику статтю «В суд приходять дві правди, а виходить — одна», нерідко готував проекти пропозиції про зміну окремих норм права, що стосуються Господарського процесуального кодексу України.

Неодноразово Леоніда Єрофейовича відзначали як сумлінного й відповідального працівника. У 1970 р. він був нагороджений медаллю за доблесну працю, а в 1984 р. — медаллю «Ветеран праці». Указом Президента України у 2000 р. йому присвоєно почесне звання «Заслужений юрист України» за вагомий особистий внесок у зміцнення законності і правопорядку та високий професіоналізм.

Життєве кредо Леоніда Матящука: «Патріотизм — це не святкова одежина, а важка праця».

Народився 10 червня 1962 р. у гірському селі Люта Великоберезнянського району Закарпатської області. Батько Станіслав Миколайович працював будівельником. Мати Олена Юріївна — в колгоспі ланковою. Нині, не зважаючи на похилий вік, продовжує трудитись. Основними цінностями в родині завжди вважалися доброта, порядність і відповідальність.

Після закінчення восьми класів Юрій вступив до Вінogradівського політехнічного технікуму, який закінчив із червоним дипломом у 1981 р., здобувши спеціальність техніка-електрика з будівництва високовольтних ліній електропередачі. До призову в армію декілька місяців працював електромонтером-лінійником у Львівській механізованій колонії № 34.

Після демобілізації Юрій Станіславович мав намір вступити до Львівського політехнічного інституту. Однак доля вирішила інакше. Приймальній комісії політехніки необхідна була характеристика з роботи в механізованій колонії № 34, а часу на її отримання вже не було. За порадою брата Станіслава він подався до Львівського державного університету імені І. Франка. У 1983 р. Юрій Станіславович став студентом цього вузу, який закінчив у 1988 р.

Згідно з державним розподілом, його як молодого спеціаліста було направлено в розпорядження прокуратури Дніпропетровської області й призначено стажистом слідчого, а згодом він три роки працював старшим слідчим прокуратури м. Павлограда. У 1991 р. Юрія Станіславовича перевели до прокуратури Закарпатської області, де він спочатку обіймав посаду прокурора слідчого відділу, а потім — старшого слідчого прокуратури Хустського району, старшого слідчого прокуратури Закарпатської області та прокурора-криміналіста прокуратури Закарпатської області. У 1994 р. Ю. С. Матьовка перевівся до прокуратури Рівненської області. Працював старшим слідчим прокуратури області та начальником відділу нагляду за слідством в органах прокуратури. З 1997 р. обіймав посади слідчого та старшого слідчого в особливо важливих справах Генеральної прокуратури України, начальником відділу з розслідування злочинів у сфері економіки та службових злочинів.

У 2004 р. Юрій Станіславович звільнився з органів прокуратури у зв'язку з виходом на пенсію за вислугою років. Відтоді працював керівником служби безпеки компанії «Ельдорадо» та заступником голови правління з корпоративного захисту та фінансового моніторингу ВАТ «БТА Банк».

Львівський університет відіграв велику роль у житті Ю. С. Матьовки. Набуті в ньому знання та спеціальність дали йому змогу працювати у системі органів прокуратури, а досвід прокурорсько-слідчої роботи визначив подальшу діяльність і можливість досягнення визначних результатів поза межами державної служби.

Матьовка Юрій Станіславович

Випускник юридичного факультету (1988 р.)

Заступник голови правління
ВАТ «БТА Банк»

Проте роки навчання в університеті дали Юрію Станіславовичу не лише професію. Тривале перебування в одному з найстаріших міст залишило особливий відбиток у його свідомості. Вагома роль у визначенні світосприйняття молодих людей — студентів Львівського університету, звичайно, належала його викладачам. Чого варта можливість спілкування з видатними ученими-професорами Кульчицьким, Рабиновичем, Луцем, Ромовською та іншими, не менш знайомими й відомими правниками та державниками. Їхні лекції сприймалися як проповіді на теми історичної справедливості, необхідності утвердження законності й моралі. Саме ці традиції й цінності упродовж багатьох поколінь зберігались і культивувались у цьому славетному навчальному закладі.

У студентські роки Ю. С. Матьовка займався єдиноборствами, брав участь і був призером багатьох змагань. Працюючи на різних посадах у прокуратурі Дніпропетровської, Закарпатської та Рівненської областей, він не лише сам займався, а й навчав, здебільшого дітей, одного з найпотужніших видів східних єдиноборств — Кіокушинкай карате.

Толерантність, доброта, порядність та справедливість — фундамент життєвої дороги Юрія Станіславовича, яку нерідко доводилось проходити у жорсткому протистоянні, обстоюючи згадані цінності.

Мах Петро Петрович

Випускник філологічного факультету (1957 р.)

**Голова Волинсько-Рівненської організації
Національної спілки письменників України.**

Почесний професор Волинського національного
університету імені Лесі Українки,
голова Конгресу інтелігенції Волині

Народився 25 травня 1934 року в селі Корхів Білгородського повіту Люблінського воєводства (Польща). Батько Петро Олексійович за фахом був юристом (закінчив у 1916 р. гімназію в Ростові-на-Дону, куди родина була вивезена з місця бойових дій під час Першої світової війни), але займався землеробством. У сім'ї підросло четверо дітей, яких треба було доглядати і виховувати. У 1917 р. родина повернулася з Росії — спочатку на хутір під лісом за селом П'ятидні Володимир-Волинського району, а згодом знову перебралися до Корхова.

У квітні 1941 р. польський шовініст застрелив Петра Олексійовича, і мати Анастасія Дмитрівна самотужки пронесла на своїх плечах увесь тягар війни. Восени 1945 р., після приходу радянських військ, згідно з рішенням українсько-польської комісії етнічні українці були переселені на територію Радянської України (так звана операція «Сянув» — «Сян»). Анастасія Дмитрівна з дітьми опинилася в голодному Мелітополі, а звідти навесні 1946 р. товарняком дісталася Луцька.

У 1952 р. Петро Мах закінчив із медаллю луцьку середню школу і вступив на філологічний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка, де вивчав українську мову та літературу. Після закінчення університету в 1957 р. працював у пресі, зокрема в газеті «Радянська Волинь». 1965 р. компартійна влада звільнила його з посади першого заступника головного редактора газети через те, що, згідно із заповітом, поховав свою матір за релігійним обрядом.

У грудні 1963 р. Петро Петрович був прийнятий до Спілки письменників України. Від жорстокої розправи молодого літератора тоді захистив Олесь Гончар. За його підтримки Петро Мах був затверджений виїзним редактором Львівського видавництва «Каменярь» у Волинській та Рівненській областях. Згодом він керував літературною студією «Франкова кузня», редагував інформаційно-мистецьке видання «Краєвид». П. П. Мах очолював Товариство української мови імені Т. Г. Шевченка й Товариство книголюбів, а в жовтні 1980 р. став відповідальним секретарем, першим керівником Волинсько-Рівненської організації СПУ. Петро Мах видав понад 30 книг. Серед них у 2009 р. — двотомник «Крайполе». Свого часу Петро Петрович серйозно захопився цікавим різновидом поезії — пастелями. Після публікації в журналі «Дніпро» схвально відгукнувся про них Максим Рильський. За словами Олесь Гончара, який також вполював твори П. Маха, малюнки словом — це не словесна екзальтація для прихильників неоімпресіонізму, а «біографія життя нашого».

Петро Мах спробував себе також і в царині дитячої літератури, написавши книгу про маловідомі або зовсім незнані сторінки з творчої біографії Лесі Українки — «Гостини в матері» (1971 р.). В образах, етюдах, новелах та захопливих поезіях письменник відобразив колодажненський період життя поетки, її приятелювання з місцевими дітлахами. У 1998 р. видавництво «Надстир'я» видало збірку поезій для дітей «Ластів'ятко», оформлення якої здійснила онука письменника Анастасія Мах. А невдовзі ВАТ «Волинська обласна друкарня» випустила у світ книжку «Ганнусина стежка» в кольоровому оформленні тієї ж юної художниці.

Петро Мах знаний в Україні також як автор популярних пісень, зокрема «Ожини» (муз. Віктора Герасимчука), «Вишивала маги зозуленьку...», «Лесина казка» (муз. Анатолія Пашкевича), «На білих крилах рушників» (муз. Богдана Янівського), «Сповідь Сивого Клена» й «Ген на узліссі хрест мовчить...» (муз. Валерія Маренича), «Мавки» (муз. Бориса Буєвського) та інших. Минулого року пісня «Ожини» представляла Україну в Єльському університеті (США) на Міжнародному форумі славістів, а прем'єра пісні «На білих крилах рушників» успішно відбулася кілька років тому у Філадельфії. За великі творчі досягнення П. П. Мах нагороджений Почесною грамотою Президії Верховної Ради України, іменною медаллю Кабінету Міністрів, відзнакою Президента. З 2009 року Петро Мах — заслужений діяч мистецтв України. Крім того, він — лауреат літературних премій імені Олександра Гаврилюка й Агатангела Кримського. Друкувався в антологіях поезії в Польщі, Румунії, Болгарії, Чехії, Словаччині. Його твори перекладалися також російською, білоруською, грузинською та азербайджанською мовами. У 2009 р. Петрові Петровичу присвоїли звання «Почесний громадянин міста Луцька» — за активну громадянську позицію, відродження національної думки, значні здобутки у писемній творчості та публіцистиці.

Народилася 20 жовтня 1949 року у м. Торчин Луцького району Волинської області в родині службовців. Батько Федір Іванович Залевський — службовець військкомату, мати Лідія Федосівна Залевська — вчителька.

Свою трудову діяльність Алла Федорівна розпочала у 1966 р. старшою піонервожатою Гірко-Полонківської школи. У 1967 р. вступила на економічний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. У 1972 р. отримала диплом із відзнакою за спеціальністю «Планування народного господарства».

Після закінчення університету працювала на кафедрі економіки і планування народного господарства. У 1975 р. закінчила аспірантуру і захистила кандидатську дисертацію за спеціальністю «Економіка, організація управління та планування народним господарством та його галузями». Згодом працювала асистентом на кафедрі економіки і планування народного господарства.

З 1976 р. працює у Тернопільському національному економічному університеті на посаді старшого викладача, доцента кафедри планування народного господарства, а з 1990 року — завідувача кафедри прогнозування і державного регулювання економіки. У 1992 р. А. Ф. Мельник було присвоєно вчене звання професора. У 1997 р. захистила докторську дисертацію і здобула науковий ступінь доктора економічних наук.

З 2002 р. — проректор із наукової роботи Тернопільського національного економічного університету.

Алла Мельник опублікувала більше чотирьохсот наукових та навчально-методичних праць. Із них 13 монографій, 6 брошур, 4 підручники, 14 навчальних посібників. Сформулировала наукову школу з організації управління та регулювання економіки на макро- і мезорівнях. Особисто професор А. Ф. Мельник підготувала 2 докторів та 11 кандидатів економічних наук, продовжує керівництво докторантами та аспірантами. Алла Федорівна зробила вагомий внесок у розвиток теорії і методології державного регулювання економіки, організаційно-економічного механізму формування і функціонування регіональних ринків послуг, регіонального ринкознавства, державного управління і місцевого самоврядування. Її наукові розробки подавалися Президентові України, Верховній Раді, Кабінету Міністрів України, Міністерству економіки, НБУ, Комісії Європейського Союзу тощо.

Вона бере активну участь у роботі організаційних структур Міністерства освіти і науки України та місцевих органів влади.

Професор А. Ф. Мельник — головний редактор науково-фахового журналу «Вісник Тернопільського національного економічного університету».

Очолюючи кафедру протягом дев'ятнадцяти років, Алла Мельник поєднує наукову роботу із плідною педагогічною діяльністю. Зокрема вона є одним із розробників освітньо-професійної програми підготовки магістрів за спеціальністю «Державна служба» і науковим керівником з її реалізації у Тернопільському економічному університеті. Під її керівництвом адаптовано й впроваджено в навчальний процес університету навчальну програму із спеціальності «Менеджмент організацій» від Європейської кредитної трансферної системи (ECTS).

Мельник Алла Федорівна

Випускниця економічного факультету (1972 р.)

Проректор із наукової роботи Тернопільського національного економічного університету.

Доктор економічних наук, професор,
дійсний член Академії економічних
наук України, академік Української академії
економічної кібернетики

За вагомий особистий внесок у розвиток загальнонаціональної системи підготовки кадрів Алла Федорівна була відзначена Грамотою профспілок (1986), Подякою Кабінету Міністрів України (2001), Почесною грамотою Тернопільської обласної ради та Тернопільської обласної державної адміністрації (2003). За досягнення у науці нагороджена грамотою Дорадчої комісії Федерального уряду Німеччини для Східної Європи (1998) та нагрудним знаком МОН України «За наукові досягнення» (2006). У 2002 р. вона стала лауреатом премії ім. С. Подолинського. У 2003 р. Американський біографічний інститут включив її до колеги консультантів наукових досліджень.

Одружена, має двох доньок. Чоловік — к. е. н., доцент Тернопільського національного економічного університету. Донька Вікторія — к. е. н., доцент, працює в Національному університеті «Львівська політехніка». Донька Юлія — к. е. н., старший викладач Тернопільського національного економічного університету.

Упродовж своєї професійної діяльності А. Ф. Мельник систематично підтримує зв'язки з економічним факультетом Львівського університету, бере участь в атестації науково-педагогічних кадрів як опонент, рецензент монографій. Словами вдячності А. Ф. Мельник згадує рідний університет і схиляє голову перед професорами і доцентами, які заклали основи фундаментальної теоретичної підготовки, — д. е. н., проф. Ф. Т. Землянським, к. е. н., доц. М. А. Козоріз, к. е. н., проф. В. В. Яцурою, д. ф.-м. н. Р. Л. Домбровським, к. е. н., доц. С. О. Волосом, д. г. н., проф. І. О. Шаблієм. Вдячна професорам В. С. Медведєву, І. Р. Михасюку, С. В. Злупку, С. М. Панчишину за підтримку в різні періоди професійної діяльності.

Життєве кредо: «Роби добро і допомагай людям».

Мельник Ігор Олександрович

Випускник юридичного факультету (1999 р.)

Керівний партнер
Адвокатської компанії «IMG Partners».
Член Асоціації правників України

Народився 4 грудня 1976 р. у селищі Маневичі, що на Волині.

Батько, Олександр Оксентійович, також юрист за фахом, працював в органах внутрішніх справ. Мати, Валентина Панасівна, перебуваючи на пенсії, продовжує очолювати провідне торгове підприємство селища. Позитивний приклад батьків сповна був успадкований Ігорем, що й стало визначальним у виборі ним професії правозахисника.

Закінчивши у 1994 р. Маневичьку середню школу з відзнакою, Ігор Олександрович вступив на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. Йому випало навчатися в найкращих викладачів української юридичної науки, таких як В. С. Кульчицький, П. М. Рабинович, З. В. Ромовська, В. К. Гришук, Є. Г. Пушкар, В. О. Навроцький, А. М. Бойко, В. Т. Нор, Й. Г. Богдан. Ігор Мельник вдячний цим людям за їх титанічну працю.

Починаючи з 10 років і продовжуючи в університеті, Ігор займався дзюдо і рукопашним боєм, отримуючи призові місця в міжфакультетських змаганнях університету.

У 1999 р. Ігор Олександрович закінчив юридичний факультет за фахом «Правознавство».

Через два дні після випускного на горі «Високий замок» Ігор Мельник вже приїхав до столиці. Після вдалого проходження переддипломної практики отримав запрошення працювати у відомій медичній компанії.

Проте виявилось, що юридичну службу цієї фірми доведеться формувати «з нуля». Ігорю Олександровичу вистачило 8 місяців непростой роботи для створення юридичного відділу компанії, налагодження безперервної та ефективної його роботи, стягнення давніших заборгованостей та врегулювання конфліктних із контрагентами ситуацій. Позитивні відгуки про роботу Ігоря Мельника він і сьогодні отримує від свого першого і єдиного шефа — М. Д. Колбуна.

Перший практичний досвід Ігор Олександрович набував у львівській адвокатській конторі «Балаєв і Забродський», з того часу він уже знав напевне, ким хоче стати. У 2000 р. створив свою першу юридичну фірму. За твердим переконанням, що власна юридична практика — найкращий шлях до досягнення успіху й задоволення від своєї професії, Ігор Мельник і нині продовжує здійснювати професійний захист своїх клієнтів, очолюючи адвокатську компанію «IMG Partners».

І. О. Мельник, поза практикою, займав і активну громадську позицію, надаючи благодійні юридичні послуги малозабезпеченим верствам населення в межах громадської організації.

У 2004 р. одержав свідоцтво на право займатися адвокатською діяльністю. Статус адвоката — це предмет особливої гордості для Ігоря Олександровича.

За час своєї роботи І. О. Мельник та адвокатська компанія брали участь у вирішенні справ та консультуванні багатьох відомих українських та іноземних компаній різних галузей: енергетики, банківської справи, машинобудування, інформаційних технологій, будівництва та інвестицій, транспорту й логістики. Нині адвокатська компанія «IMG Partners» працює з Антимонопольним комітетом України, Міністерством агропромислової політики України, Державною комісією з регулювання ринків фінансових послуг, Державною комісією цінних паперів і фондового ринку та ін. Ігор Олександрович — учасник відомих судових процесів: представництво ВАТ «Чисті метали» і Фонду державного майна України у спорах щодо повернення цілісного майнового комплексу в державну власність, представництво ВАТ «Західенерго» у судових справах, реалізація стягнення заставного майна на користь АППБ «АВАЛЬ», представництво і захист інтересів ВАТ «Луганськтепловоз» і Фонду державного майна України у справі щодо приватизації, представництво інтересів Державного комітету регуляторної політики та підприємництва у 2004–2005 рр.

Особливо пишається І. О. Мельника своїми дітками: сином Назаром і донечкою Христинкою. Сім'я — це потужний «фрам» до нових звершень Ігоря Олександровича. Діти виховуються в душі справжньої української родини: з народження вивчають українську, російську та англійську мови, родинні та національні традиції. І. О. Мельник уже зараз мріє про майбутнє навчання своїх дітей у давньому Львові, в найстарішому й улюбленому Франковому університеті.

Народився в мальовничому селі Лідихів Почаївського району Тернопільської області у дружній інтелігентній родині. З раннього дитинства батьки — Мельник Ярослав Васильович, ветеринарний лікар, та Мельник Ганна Іванівна, вчителька, — виховували у ньому почуття справедливості, навчали добру і гуманності.

Старанний і кмітливий юнак ще в старших класах середньої школи вирішив обрати нелегку дорогу правди і закону. Василь Ярославович вважав знання права необхідністю і перевагою людини з вищою освітою, а тому з вибором інституту не вагався — одразу подав документи на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка.

Свою мрію реалізував не лише в навчанні, а й у трудовій діяльності. Він з 1981 по 1992 рік працював юристом в органах управління агропромисловим комплексом, а у 1992–1993 рр. — юристом у Березнівській районній державній адміністрації Рівненської області. У 1993 році обіймав посаду судді Березнівського районного суду, а з 2005 року виконував обов'язки голови суду. Його відданість справі, старанність, компетентність та висока кваліфікація, допомогли кар'єрному росту — у березні 2007 року Василь Мельник обійняв посаду голови Березнівського районного суду.

Вірний своїй справі служитель Феміди, завжди допомагає людям своїми справедливими вердиктами. Як у рішеннях суду, так і у житті, він не порушує законів своєї Батьківщини — із приходом на роботу в суд не займається ніякою громадською діяльністю.

Із вдячністю В. Я. Мельник згадує студентські роки, адже університет не лише допоміг оволодіти ґрунтовним багажем знань, а й навчив постійно вдосконалювати свій професійний рівень.

Перебуваючи у Львові, останній раз у квітні 2007 року на курсах підвищення кваліфікації у Львівській філії Академії суддів України, вдячний випускник постійно заходить до рідного факультету. І хоча викладачі, які дарували йому знання, уже не працюють, Василю Ярославовичу приємно пройти коридорами університету, подивитись на гармірне товариство студентів, згадати свої студентські роки.

З теплотою і вдячністю, зауважує В. Я. Мельник, що ніколи не забуде куратора групи — Галину Харитонівну Рябошапко, яка була усім як рідна. Також із власного студентського життя згадує спілкування з друзями, відвідування зі студентами групи визначних і пам'ятних місць Львова.

У житті правозахисник захоплюється літературою, особливо історичною.

Частину тепла і злагоди родинного затишку, Василь Ярославович переніс у своєму серці у власну

Мельник Василь Ярославович

Випускник юридичного факультету (1981 р.)

Голова Березнівського районного суду
Рівненської області

сім'ю. Його дружина Світлана Володимирівна — берегиня домашнього вогнища. Разом вони подарували Батьківщині трьох прекрасних синів.

Слова подяки доводилося приймати не лише від захищених і відновлених у правах громадян. За свою сумлінну працю В. Я. Мельник нагороджувався Почесною грамотою Рівненського обласного управління юстиції (15 грудня 1998 року) та Почесною Грамотою Рівненської обласної ради (8 жовтня 2001 р.)

У житті, вважає він, потрібно бути працелюбним, лише наполегливістю і завзятістю можна досягти відмінних результатів.

Зустріч слухачів курсів підвищення кваліфікації працівників юстиції України з Державним секретарем Міністерства юстиції України Олександром Лавриновичем та його заступником Олександром Пасеноком, вересень 2003 р.

Мигас Ольга Петрівна

Випускниця хімічного факультету (1980 р.)

Завідувач відділу інтелектуальної власності ДП «Пакта» ЗАТ «Арсенал-СБС». Патентний повірений України (реєстраційний № 233). Член Президії Івано-Франківської обласної ради Товариства винахідників і раціоналізаторів, Асоціації франчайзингу України

Народилася 27 лютого 1958 р. у м. Станіслав (нині Івано-Франківськ) в родині робітників — Петра Павловича та Ганни Степанівни Дем'янців.

Ще в школі пані Ольга дуже цікавилася хімією, багато працювала додатково, оволоділа значно глибшим курсом хімії, ніж передбачала шкільна програма. Ольгу Дем'янець (Мигас) знали всі працівники освіти в Івано-Франківську — вона була переможцем багатьох олімпіад і конкурсів з хімії. Мрією Ольги Петрівни був вступ до медичного інституту, але доля склалася інакше — вона стала студенткою хімічного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка, який успішно закінчила у 1980 р.

Трудову діяльність О. П. Мигас розпочала у 1976 р., працюючи лаборантом на кафедрі органічної хімії рідного вузу. Після закінчення навчання у 1980 р. продовжила професійну діяльність на Заводі тонкого органічного синтезу (нині фірма «Барва») в м. Івано-Франківську. З 1983 р. — патентознавець на цьому ж підприємстві.

У 1985–1986 рр. здобула спеціальність «Патентознавець» у Центральному інституті підвищення кваліфікації керівних працівників у галузі патентознавства (м. Москва).

Працюючи в галузі патентознавства, разом із однодумцями почала допомагати авторам винаходів і рацпропозицій оформляти документи, описувати винаходи, отримувати патенти, а також виго-

товляти їх у «Клубі самодіяльної технічної творчості» при Івано-Франківській обласній раді Товариства винахідників і раціоналізаторів.

У 1989–1998 роках працювала в Інституті УДКТИ Агротранс, потім до 2002 р. — у патентному фонді Центру науково-технічної і економічної інформації в м. Івано-Франківську. Паралельно (2000–2002 рр.) викладала дисципліни «Патентне право в Україні» і «Міжнародне патентне право» в Інституті економіки, будівництва і права (м. Івано-Франківськ).

З липня 2002 р. обіймає посаду завідувача відділу інтелектуальної власності ДП «Пакта» ЗАТ ІЮК «Арсенал-СБС» у м. Київ.

Ольга Петрівна працює в таких напрямках: оформлення заявок на винаходи, промислові зразки, знаки для товарів і послуг; юридичні послуги на всіх стадіях проходження заявок; підготовка документів для реєстрації авторських прав; підготовка ліцензійних угод. Має низку публікацій з питань охорони промислової власності в журналі «Український юрист» та газеті «Академія права».

Згадуючи студентські роки, пані Ольга говорить, що в університеті на дуже високому рівні підтримувалася культура української мови: усі — студенти, викладачі, іноземці, які навчалися у вузі, — володіли мовою бездоганно. Це, за словами Ольги Петрівни, — велика заслуга ректора Львівського державного університету імені Івана Франка М. Г. Максимовича, який у той час очолював навчальний заклад. Як справжнього професіонала, талановитого хіміка згадує вона свого наставника, керівника дипломної роботи Бориса Павловича Котовича. Хоча О. П. Мигас і була студенткою хімічного факультету, вона на багато років зберегла глибокі, ґрунтовні знання з математики, завдячуючи викладачці вузу з цього предмету Вірі Іванівні Гуревич.

Разом за партою і по життю із Маринкою Рехліс

Коли трапляється вільний час, Ольга Петрівна любить подорожувати разом із чоловіком Мар'яном Стефановичем та донькою Христинкою, а крім того, захоплюється езотерикою, парапсихологією, пише вірші, в'яже чудові светри, вишиває і надзвичайно смачно готує.

На першому робочому місці

Народилася 2 жовтня 1957 р. у с. Поляна Миколаївського району Львівської області. Дитячі та юнацькі роки минули в селах Щуровичі і Смержів Радеківського району Львівської області. Батько Володимир Онисимович працював агрономом у колгоспі «Прогрес», мама Ганна Василівна після закінчення філологічного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка викладала російську мову та літературу в Щуровицькій середній школі, була завучем цієї школи.

Ще навчаючись у школі, Лариса мріяла стати юристом, але водночас щедро обдарована натура прагнула самовираження на сцені. У 1975 р. після закінчення школи золота медалістка Лариса Мандзій вступила до Київської театральної студії при Академічному драматичному театрі імені Івана Франка.

З 1977 р. по 1980 р. була актрисою Хмельницького обласного музично-драматичного театру ім. Г. Петровського.

Набувши певного життєвого досвіду, Лариса Мілевич обирає іншу професійну дорогу і в 1980 р. вступає на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка, який закінчує у 1985 р.

Розвинуте почуття справедливості спонукало до вибору професії прокурора. З 1985 р. Лариса Володимирівна працює помічником прокурора Глибоцького району Чернівецької області, потім на аналогічній посаді в Першотравневому районі м. Чернівці.

У 1992 р. переходить на роботу до Львова — помічником прокурора міста. З 1997 р. — старший прокурор цивільно-судового відділу, начальник відділу організаційно-правового забезпечення прокуратури Львівської області.

Новий етап професійної кар'єри Л. В. Мілевич розпочався 2000 р., коли її було переведено на роботу до Генеральної прокуратури України, де вона обіймала посади заступника начальника відділу представництва інтересів держави в арбітражному судочинстві, начальника організаційно-методичного відділу управління представництва інтересів громадян і держави в судах, начальника відділу представництва інтересів громадян та держави в господарському судочинстві управління представництва інтересів громадян та держави в суді Головного управління захисту прав і свобод громадян та інтересів держави.

З жовтня 2004 р. Л. Мілевич обіймає посаду заступника начальника відділу організації роботи і контролю виконання організаційно-контрольного управління Головного управління організаційного та правового забезпечення. Головну увагу приділяє підвищенню ефективності роботи структурних підрозділів центрального апарату та підпорядкованих прокуратур, удосконаленню аналітичної і методичної роботи в органах прокуратури. За участю Лариси Володимирівни готуються зокрема щорічні інформації до Верховної Ради України про стан законності у державі та заходи щодо її зміцнення.

За сумлінне ставлення до виконання службових обов'язків, професіоналізм, ініціативність Лариса Володи-

Мілевич Лариса Володимирівна

Випускниця юридичного факультету (1985 р.)

Заступник начальника відділу організації роботи і контролю виконання організаційно-контрольного управління Головного управління організаційного та правового забезпечення Генпрокуратури України.

Старший радник юстиції

мирівна неодноразово заохочувалася Генеральним прокурором України — нагороджена нагрудним знаком «Почесний працівник прокуратури України», Подякою Генерального прокурора України із врученням нагрудного знака «Подяка за сумлінну службу в органах прокуратури» I ступеня.

За свої професійні здобутки пані Лариса, серед іншого, безмежно дякує викладачам університету імені Івана Франка — диплом вузу був і є найліпшою візитівкою для юриста. Сподівається, що час і перипетії в державі не зруйнували ауру добра, чуйності, високої шляхетності, яка панувала в alma mater.

Подарунком долі і прекрасним творінням пані Лариси є її родина. Чоловік Валерій Вікторович значно довше за Ларису Володимирівну працював у сфері культури та мистецтва, син Роман нині є студентом.

Сестра пані Лариси Алла Володимирівна — також випускниця юридичного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка, працює державним нотаріусом у Буському районі Львівської області. Ще одна сестра, Тетяна, як і Лариса та Алла, закінчила юридичний факультет і працює за фахом.

Лариса Володимирівна — людина надзвичайно багатогранна. Дотепер одним із найбільших її захоплень є театр, любить читати, знаходить час для спілкування з друзями, які залюбки дегустують її кулінарні витвори, чудово в'яже, а її щира любов до доцільної праці проростає й пишню квітне на дачі.

Назарчук Ростислав Антонович

Випускник юридичного факультету (1971 р.)

Начальник навчально-методичного відділу
Академії суддів України.

Суддя першого кваліфікаційного класу,
заслужений юрист України

Народився 27 лютого 1943 р. у с. Борисіві Ізяславського району Хмельницької області в родині вчителів Антона Павловича (світлої пам'яті) та Ярини Федорівни.

З юних літ Ростислав мріяв стати юристом, зокрема суддею, бо вважав, що люди цієї професії мають вершити справедливість у суспільстві.

Але дійшов Р. А. Назарчук до своєї мрії не відразу. Після закінчення сільської десятирічки (1960 р.) упродовж трьох років їздив по світах, працюючи в будівельній бригаді. Зводив будинки в Макіївці на Донеччині, а також на рідній Хмельниччині — у Кам'янець-Подільському.

З найкращими друзями
Є. Ф. Мандрушком та Є. І. Сівчуком

У 1963 р. Ростислава Антоновича призвали до лав Радянської армії. Службу проходив у Москві та м. Мар'ян-Марі.

Лише демобілізувавшись із війська у 1966 р., Р. А. Назарчук зробив крок до своєї давньої мрії — вступив на юридичний факультет Львівського державного університету ім. Івана Франка, який закінчив у 1971 р.

У 1970 р., коли Ростислав Антонович перебував ще на студентській лаві, його обрали суддею Старосамбірського районного народного суду. На цій посаді він працював упродовж шести років і проявив високий професіоналізм, добрі організаторські здібності. Тому в квітні 1976 р. Ростислава Антоновича призначили головою Мостиського районного народного суду на Львівщині.

У 1980 р. Р. А. Назарчук перейшов на роботу в Міністерство юстиції України, де працював упродовж дванадцяти років, пройшовши шлях кар'єрного зростання від старшого консультанта до начальника відділу правового виховання.

Але Ростислава Антоновича все-таки більше приваблювала суддівська робота. І ось у грудні 1992 р. його призначають суддею, а згодом першим заступником голови Київського обласного суду (Апеляційний суд Київської області). Після виходу у 2008 р. у відставку Р. А. Назарчук очолив навчально-методичний відділ Академії суддів України, де й працює нині, передаючи свій багатий досвід у справі безперервного навчання суддів і працівників. У 1994 р. йому присвоєно перший кваліфікаційний клас судді.

У 2002 р. Ростислав Антонович отримав відзнаку Вищої ради юстиції, а в червні 2006 р. йому присвоїли почесне звання «Заслужений юрист України».

Пошанована високою нагородою і праця Р. А. Назарчука на суддівській ниві. У квітні 2008 р. він отримав відзнаку Ради суддів України «За сумлінну працю».

Вільний час, якого, на жаль, так мало, Ростислав Антонович присвячує улюбленому захопленню — садівництву.

Щасливо склалося й особисте життя Р. А. Назарчука. Разом із дружиною Надією Григорівною, педагогом за фахом, виховали двох дітей — Ігоря та Тетяну. Син також пішов шляхом батька, здобувши професію юриста.

Посвячення у студенти (1966 р.)

Народилася 16 вересня 1946 р. у с. Олександрівка Новотроїцького району Херсонської області в сім'ї робітників Івана Івановича і Марфи Пимонівни Крижанівських. З дитинства була дуже наполегливою. У школі вчилася на відмінно і знала, ким стане після її закінчення. У 1967 р. вступила на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка.

Усі роки навчання була однією з найкращих студенток. Як неоціненну милість долі прийняла те, що в самостійне доросле життя входила з такими наставниками як П. М. Рабинович, В. Г. Сокурєнко, З. В. Ромовська, В. С. Кульчицький, Б. Й. Тищик, Н. І. Титова, А. М. Савицька. Бути безкомпромісною щодо власного професіоналізму, не торгувати правдою понині допомагає живий приклад цих викладачів.

У 1972 р. з відзнакою закінчила університет. Кар'єру розпочинала у Чернівцях помічником прокурора Ленінського району. Згодом була призначена помічником, старшим помічником прокурора області. Молода випускниця юрфаку вирізнялася з-поміж колег особливою принциповістю і старанністю в роботі, тож незабаром їй доручили очолити відділ із нагляду за розглядом у судах цивільних справ.

З 1985 р. була першим заступником прокурора, а з 1993 р. — прокурором Чернівецької області. Професіонал сама, не терпіла поруч інертних і безвідповідальних. Створену нею команду згодом визнали однією з найсильніших у державі.

Чернівецька прокуратура була здатна професійно розслідувати будь-яку кримінальну справу незалежно від рангу підслідного. Спокійна, врівноважена, В. Ніндіпова ніколи не відступала. Навіть коли телефонували і «просили посприяти», у прокурора була одна відповідь: «Буде зроблено з точки зору закону».

Активно займається громадською роботою. П'ятнадцять років поспіль була членом президії обкому профспілки держустанов Чернівецької області, делегатом з'їздів профспілок працівників держустанов України, делегатом першого Всеукраїнського конгресу жінок. Нині голова спілки ветеранів війни і праці органів прокуратури Чернівецької області.

За бездоганну службу в органах прокуратури мала 37 заохочень, нагороджена нагрудними знаками «Почесний

Зустріч випускників факультету 1972 року

Ніндіпова Валентина Іванівна

Випускниця юридичного факультету (1972 р.)

Завідувач кафедри нагляду за додержанням законів щодо прав і свобод людини Інституту підвищення кваліфікації кадрів Національної академії прокуратури України.
Державний радник юстиції третього класу

працівник прокуратури України», «Подяка за сумлінну працю» I ст., «Ветеран прокуратури України» тощо.

Як активний розробник методичних рекомендацій з наглядової діяльності органів прокуратури і єдина на теренах України жінка-прокурор області включена до біографічного енциклопедичного словника «Жінки України».

У березні 2000 р. Валентина Іванівна написала рапорт на звільнення. Після цього працювала на посаді доцента кафедри Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича та декана юридичного факультету Приватного ВНЗ «Буковинський університет». З 2006 р. — в. о. професора кафедри, а з 2008 р. — завідувач кафедри Інституту підвищення кваліфікації кадрів Національної академії прокуратури України.

Через складну криміногенну обстановку в державі вважає, що прокурорам безробіття поки що не загрожує. Воістину кажуть: «Прокурори колишніми не бувають». Тим часом найбільше в цій сильній безкомпромісній жінці вражає її жіночність. Без жодного натяку на імідж генерала у спідниці, елегантна, стримана, по-особливому ніжна і романтична, коли заходить про родину. Бог нагородив її особливою мудрістю, бо зуміла реалізувати себе і як посадовець, і як жінка.

Свою долю — Анатолія Дмитровича Ніндіпова — зустріла ще в університеті. Нині пенсіонер, працював начальником одного з управлінь Чернівецької обласної податкової адміністрації. Доньки Галина і Тетяна пішли маминою дорогою і стали юристами. Тішать пані Валентину онуки Петрик і Оля.

Найважливіша із заповідей, за якими творить життя ця незвичайна жінка: «Не роби ближньому того, чого не бажаєш собі».

Новосад Галина Миколаївна

Випускниця фізичного факультету (1988 р.)

Директор приватного підприємства
«Галкомсервіс»

Народилася 25 квітня 1964 р. у с. Ушня Золочівського району Львівської області в робітничій родині Миколи Петровича та Марії Андріївни Баранів. У 1983 р., вже маючи диплом Львівського технікуму зв'язку (спеціальність «Автоматичний електрозв'язок»), вступила на фізичний факультет Львівського державного університету ім. Івана Франка, який закінчила в 1988 р.

Розпочала свій трудовий шлях за обраним фахом у Львівському науково-дослідному радіотехнічному інституті. Згодом вона влаштувалася на роботу на Золочівську картонажну фабрику, а в 1995 р. — у Центр космічного зв'язку. В 1998 р. Г. М. Новосад здобула другу вищу освіту на економічному факультеті інституту перепідготовки кадрів університету «Львівська політехніка»

Відзнака за вагомий внесок у розвиток будівельної галузі України

за спеціальністю «Бухгалтерський облік та аудит». У 2001 р. на основі здобутих знань і досвіду Галина Миколаївна разом із чоловіком Володимиром відкрила власну справу — підприємство «Галкомсервіс», яке вона очолює і зараз.

Основний напрямок діяльності фірми — будівництво, монтаж та налагодження об'єктів зв'язку.

Підприємство має високі економічні показники. З маленької фірми районного

масштабу ПП «Галкомсервіс» перетворилося в розвинуту економічну структуру з багатомільйонними обсягами виробництва та потужною матеріально-технічною базою. Воно є найбільшим платником податків району, одним із кращих в області. Починаючи з 2005 р., підприємство щорічно стає одним із переможців національного бізнес-рейтингу України з присвоєнням звання «Лідер галузі» та наданням відповідних почесних дипломів Торгово-промислової палати України.

Найважливішим фактором успіху «Галкомсервісу» є порядність у бізнесі, що високо цінується клієнтами та партнерами.

У 2003 р. Г. М. Новосад отримала подяку Державної податкової адміністрації у Львівській області за високий рівень податкової культури та сумлінне виконання податкових зобов'язань, роком пізніше — диплом Всеукраїнської професійної бухгалтерської газети «Все про бухгалтерський облік» за професіоналізм і блискучі організаторські здібності. За високий рівень податкової культури, збільшення платежів до Державного бюджету України та утвердження в суспільстві ідеології добровільної сплати податків у 2005 р. Галині Миколаївні оголосила подяку Державна податкова адміністрація України.

Г. М. Новосад нагороджена грамотою Золочівської районної ради та райдержадміністрації за сумлінну працю, активну громадянську позицію в розбудові Української держави та з нагоди 10-ої річниці Конституції України, Почесною грамотою Львівської обласної ради за вагомий внесок у розбудову мережі мобільного зв'язку в західному регіоні України та з нагоди 5-ої річниці від дня створення ПП «Галкомсервіс», подякою від Державної податкової інспекції в Золочівському районі за сумлінну працю, партнерські відносини, вагомий внесок у наповнення державної скарбниці (2006 р.).

Галина Миколаївна була відзначена медаллю «Лідер промисловості та підприємництва України — 2007» та Дипломом за вагомий внесок у розвиток економіки, а в 2008 р. — медаллю «Лідер архітектурно-будівельного комплексу України» та дипломом за вагомий внесок у розвиток будівельної галузі України.

Незважаючи на постійну зайнятість на роботі, адже посада керівника доволі відповідальна, Галина Миколаївна не стоїть осторонь і громадської діяльності. Вона є членом виконавчого комітету Золочівської міської ради. Як директор і власниця підприємства, Г. М. Новосад активно займається благодійністю — матеріально допомагає дитсадкам, школам, спортивним організаціям, творчим колективам та релігійним громадам, за що неодноразово нагороджувалася почесними відзнаками.

Галина Миколаївна постійно спілкується зі своїми однокурсниками. У 2008 р. вона була на урочистостях із нагоди 20-ої річниці з дня закінчення університету. Г. М. Новосад було цікаво зустрітися з давніми друзями, які стали серйозними досвідченими людьми але не втратили студентського завзяття й гумору.

Назавжди залишилися в пам'яті Галини Миколаївни її студентські роки. Тоді всі були молодими, веселими і навіть

важкі життєві ситуації сприймали з гумором. Наука, зважаючи на серйозність спеціальності, потребувала багато зусиль. Але, незважаючи на це, дівчата й хлопці знаходили час веселитися, проводити різні заходи. Кожної весни святкували День фізика. В цей час студентам дозволялося все, і факультет перетворювався на великий веселий фестиваль.

Крім веселощів, були і серйозні речі. В період навчання в університеті Г. М. Новосад у вечірній час працювала на Львівській телефонній станції, бо їй хотілося бути матеріально незалежною. Крім того, робота навчила Галину Миколаївну мобілізувати зусилля й ефективно використовувати час.

Галина Миколаївна згадує добрим словом викладачів фізичного факультету, кафедри теоретичних основ електротехніки, зокрема її тодішнього завідувача професора Льва Ароновича Синицького, куратора групи доцента Юрія Степановича Мочульського, доцента Богдана Ярославовича Благітка, Григорія Григоровича Злобіна, Петра Антоновича Риковського та інших. Вони ставилися до студентів з повагою, як до рівних, і це виховувало в них гідність та вимогливість до себе, щоб відповідати їхній великій довірі. Сьогодні Г. М. Новосад, зважаючи на науку своїх викладачів, намагається так само ставитися до тих молодих працівників, які зі студентської лави приходять на очолюване нею підприємство. Це формує в них повагу до себе, оточуючих і, як наслідок, позитивно позначається на результатах їхньої праці.

На жаль, нинішній статус Галини Миколаївни вимагає великої віддачі сил і енергії, тому вільного часу залишається вкрай мало. І все ж вона не полишає своє давнє захоплення — подорожі. Під час відпусток мандрує разом із родиною різними країнами світу, відвідує й мальовничі куточки України. Особливо Галина Миколаївна любить бувати в Карпатах та Прикарпатті. Вона переконана, що в Україні є величезний природний потенціал для того, щоб

Щаслива родина

стати розвиненою туристичною державою. Просто для цього потрібно докласти відповідних зусиль. Особистий внесок Г. М. Новосад у цьому напрямку — популяризація краси рідного краю, його історичних пам'яток та туристичних маршрутів. За сприяння ПП «Галкомсервіс» побачили світ фотоальманахи «Золочівський край» та «Чисті джерела Бугу», туристична карта Золочівського району. Крім того, підприємство допомагає у процесі реставрації перлини Галичини — Золочівського замку.

Чоловік Галини Миколаївни Володимир Іванович — технічний директор ПП «Галкомсервіс», її права рука, надія й опора. Донька Надія продовжила сімейну традицію. Вона — студентка 3-го курсу економічного факультету Львівського національного університету ім. І. Франка. І цим дуже пишається. А мати радіє, що її рідний вуз і надалі підтримує давні традиції та зберігає статус найпрестижнішого в Західній Україні.

Життєве кредо Г. М. Новосад лаконічне, але вагоме: «Порядність, обов'язковість, чесність».

Зустріч випускників фізичного факультету з нагоди двадцятиріччя закінчення університету, 2008 р.

Ониськів Михайло Миколайович

Випускник юридичного факультету (1981 р.)

Начальник Головного юридичного управління Укрзалізниці.
Кандидат юридичних наук

Народився 14 вересня 1952 р. у с. Стриганці Стрийського району Львівської області.

У 1968 р. закінчив середню школу в рідному селі і вирішив здобути робітничу спеціальність у Стрийському СПТУ № 16. Після закінчення навчання Михайла призвали на строкову службу, яку він проходив на Чорноморському військово-морському флоті.

Свою трудову діяльність М. М. Ониськів розпочав газоелектрозварником на Стрийському склзаводі, де пропрацював два роки.

Бажання отримати вищу юридичну освіту, стояти на сторожі законності й правопорядку, а ще просто допомогти людям у тяжку хвилину як правознавець, привело Михайла Миколайовича у 1975 р. на підготовче відділення Львівського державного університету ім. І. Франка. Провчившись тут рік, він успішно склав вступні іспити і став студентом юридичного факультету цього престижного вищого навчального закладу.

У 1981 р. М. М. Ониськів отримав диплом юриста і направлення на роботу за спеціальністю в органи юстиції Закарпатської області. Свою кар'єру правознавця Михайло Миколайович розпочав стажистом Ужгородського районного народного суду. У червні 1982 р. молодого спеціаліста призначили народним суддею Великоберезнянського районного народного суду Закарпатської області. На цій посаді М. М. Ониськів працював шість років.

Упродовж 1988–1993 рр. Михайло Миколайович обіймав посаду заступника начальника юстиції Закарпатської облдержадміністрації, а протягом 1993–1998 рр. — судді Закарпатського обласного суду.

У 1999 р. М. М. Ониськіва призначили директором судового департаменту Міністерства юстиції України, а в жовтні 2000 р. він перейшов на роботу до Комітету Верховної Ради України з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності, де до 2003 р. працював головним консультантом із питань юридично-наукового забезпечення секретаріату.

Упродовж 2003–2006 рр. Михайло Миколайович обіймав посаду директора Юридичного департаменту Мінтрансзв'язку. За час роботи в цьому Міністерстві він здійснив вагомий вклад у розвиток та вдосконалення законодавства в галузі. За безпосередньої участі М. М. Ониськіва було підготовлено зібрання актів законодавства «Транспорт та зв'язок» у восьми томах, при Міністерстві створено третейський суд, а також систематизовано роботу з Верховною Радою України в частині опрацювання законопроектів, що стосуються інтересів Міністерства, та з якісної підготовки матеріалів на засідання Кабінету Міністрів України. Ним постійно вживалися дієві заходи щодо підвищення професійного рівня юридичних служб транспортних галузей із захисту майнових та інших інтересів. М. М. Ониськів зумів зробити Юридичний департамент Мінтрансзв'язку центром правової культури, підготовки матеріалів, що стосуються діяльності Міністерства.

Ось уже понад два роки Михайло Миколайович працює в Укрзалізниці. З 2006 р. він обіймає посаду начальника Головного юридичного управління. За цей час Михайло Миколайович організував участь підлеглих у розробці Концепції та Державної програми реформування залізничного транспорту України. За його безпосереднього керівництва з високою ефективністю реалізуються основні напрямки державної політики з питань управління державним майном залізничної галузі. М. М. Ониськів також зробив значний внесок у координацію роботи суб'єктів господарювання залізничного транспорту з питань отримання свідоцтв про право власності на нерухоме майно та державних актів про право постійного користування земельними ділянками.

Нині Михайло Миколайович проводить значну роботу зі створення та впровадження єдиної автоматизованої системи обліку та управління майновими і земельними ресурсами залізничної галузі.

За високий професіоналізм, сумлінне ставлення до своїх посадових обов'язків у 2007 р. М. М. Ониськів був нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України.

Практичну роботу в органах виконавчої влади Михайло Михайлович успішно поєднує з науковою. У червні 2009 р. він здобув ступінь кандидата юридичних наук.

Народився 16 березня 1962 р. у м. Перемишляни Львівської області в родині Анатолія Івановича та Марії Архипівни. Леонід Ореховський став продовжувачем династії юристів. Юридичний факультет Львівського державного університету закінчували його батько, який працював слідчим органів внутрішніх справ, прокурором Шумського району Тернопільської області; дядько — Василь Бенедиктович Заплатинський — слідчий, суддя, а нині адвокат; дідусь — Микола Сергійович Лагута — суддя, голова суду Перемишлянського району Львівської області; брат бабусі — Олексій Семенович Коцюба, який у 70-х роках минулого століття очолював управління внутрішніх справ Тюменської області (Росія). Були в родині Леоніда Анатолійовича й учителі. Це його мати та бабуся — Федора Семенівна Лагута (світлої пам'яті).

Тож питання «ким бути?» перед Л. А. Ореховським не стояло. Він знав, що працюватиме у правоохоронних органах. Проте так склалося, що дійшов до своєї мрії не відразу. У 1981 р. закінчив Львівський технікум харчової промисловості. Потім проходив службу в лавах Радянської армії. У 1985 р. Леонід Анатолійович влаштувався на роботу в органи внутрішніх справ і тільки через п'ять років отримав диплом юриста Львівського державного університету імені Івана Франка. Леонід Анатолійович працював слідчим, адвокатом, потім в органах прокуратури — слідчим, прокурором відділу прокуратури Львівської області, прокурором відділу «03», здійснював напрямок роботи прокуратури області з нагляду за дотриманням законів СБУ, митних органів, обіймав посади першого заступника прокурора м. Рівне, начальника відділу нагляду за дотриманням законів слідчими органів прокуратури Рівненської області, прокурора м. Рівне. Упродовж 2005–2007 рр. Л. А. Ореховський працював прокурором Рівненської області.

Нині Леонід Анатолійович обіймає посаду заступника прокурора Тернопільської області. Він є куратором напрямків — нагляду за дотриманням законів на транспорті, організації роботи зі зверненнями громадян до прокуратури тощо.

Своїм професійним становленням Л. А. Ореховський завдячує рідному навчальному закладу. З теплотою, повагою і шанобою згадує він тодішніх декана юридичного факультету В. Т. Нора та заступника декана В. К. Грищука, викладачів Л. І. Рябошапко, В. С. Кульчицького.

Л. А. Ореховський має двох синів. Старший Микола працює журналістом у продюсерському центрі «Закрита зона», зокрема над підготовкою телевізійної програми для МВС «Право на захист». Здобув освіту видавця й редактора в Українській академії друкарства у м. Львові, а також заочно навчається на юридичному факультеті Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Молодший Ростислав здобуває юридичну освіту в Львівському державному університеті внутрішніх справ. Планує отримати ступінь магістра у Львівському національному університеті імені Івана Франка.

Ореховський Леонід Анатолійович

Випускник юридичного факультету (1990 р.)

Заступник прокурора
Тернопільської області

Леонід Анатолійович надає перевагу філософським поглядам на життя, особливо прихильний до праць східних мислителів.

Він також проявляє великий інтерес до історичних процесів на українських землях, тому однією з найулюбленіших наук Л. А. Ореховського є історія держави і права України. Леонід Анатолійович глибоко підтримує українську ідею і поступ українського народу до становлення України як демократичної, соціальної, правової держави, вважає, що історично нашому народу притаманна така риса, як шляхетність.

Цікавість до історії становлення української держави привела Л. А. Ореховського до відкриття постаті відомого українського філософа епохи Відродження Станіслава Ореховського-Роксолана (так він себе називав, ідентифікуючи як представника руського, тобто українського етносу). Тому нині ініціюється пошук імовірних генеалогічних зв'язків родини Ореховських із видатним мислителем, який походить із Перемишлянського повіту Руського воєводства Речі Посполитої. Леонід Анатолійович проводить паралелі між потягом Станіслава Ореховського до юриспруденції, що виявилися в його праці «Квінкункс, тобто вірець устрою Польської держави», і своєю діяльністю в органах прокуратури.

У вільний час заступник прокурора захоплюється ще й малюванням.

Життєве кредо Л. О. Ореховського: «Не претендуй — будь; не обіцяй — дій; не мрій — зрешуй».

Павлишин Володимир Іванович

Випускник геологічного факультету (1960 р.)

Почесний президент

Українського мінералогічного товариства (УМТ).
Академік АН Вищої школи України, Заслужений діяч науки і техніки України, доктор геолого-мінералогічних наук, професор кафедри мінералогії, геохімії та петрографії Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Народився 3 січня 1940 р. у с. Зашковичі Городоцького району Львівської області.

1955 року Володимир Павлишин став студентом Львівського національного університету імені Івана Франка, який закінчив у 1960 р. Вирішивши присвятити свою подальшу діяльність науці, вступив до аспірантури і під науковим керівництвом Є. К. Лазаренка при кафедрі мінералогії успішно захистив кандидатську дисертацію з мінералогії слюд України.

Стрімка наукова кар'єра Володимира Павлишина розпочалася у Києві. 1970 р. він обіймає посаду старшого наукового співробітника відділу регіональної та генетичної мінералогії спочатку в Інституті геологічних наук АН УРСР, а з 1972 р. працює в Інституті геохімії та фізики мінералів (нині Інститут геохімії, мінералогії та рудотворення ім. М. П. Семененка НАН України), де проходить шлях від старшого наукового співробітника відділу до головного наукового співробітника Інституту.

До кола наукових зацікавлень Володимира Павлишина належить проблема типоморфізму мінералів, якій він присвятив чимало праць і докторську дисертацію «Типоморфізм кварцу, слюд і польових шпатів» (1981).

Володимир Іванович автор та співавтор більш як 500 праць, зокрема 25 наукових монографій, посібників, підручників: колективних праць із мінералогії камерних пегматитів Волині (1973), Донецького (1975) та Криворізького (1977) басейнів, Приазов'я (1981), «Природные кристаллы Украины» (1990), «Стан і перспективи розвитку регіонально-мінералогічних досліджень в Україні» (1998), «Мінерали України» (1990), «Типоморфизм и поисково-

оценочное значение пирита» (2004), «Самородна мідь України» (2009) та інших.

Гострі проблеми навколишнього середовища, спричинені гірничотехнічною діяльністю в Україні, спонукали вченого до наукових пошуків у галузі екологічної мінералогії. Результатом цих досліджень стали монографія «Екологічна мінералогія України» (2003 р., співавтор С. О. Довгий) та книжка «Людина і камінь» (2005).

Чимало зусиль Володимир Іванович докладає до видання путівників, енциклопедій, словників, до написання навчальних посібників. У 2008 р. він видав підручники «Мінералогія» (частина 1, співавт. С. О. Довгий) і «Основи мінералогії України» (співавт. О. І. Матковський і О. М. Сливко) — надзвичайно важливі у підготовці геологів і мінералогів в українських вищих навчальних закладах освіти. Багато сил і творчої енергії вчений віддає «Мінералогічному журналу», де обіймає посаду заступника головного редактора (з 1995 р.).

За свої наукові досягнення у розвитку мінералогії В. Павлишин нагороджений багатьма відзнаками, зокрема дипломом Всесоюзного мінералогічного товариства за кращу науково-популярну книгу (1992), срібним нагрудним знаком Спілки геологів України (2001), медаллю імені академіка Є. К. Лазаренка (2005), медаллю «Петро Могила» МОН України (2007), знаком «Відмінник освіти України» МОН України (2009). Світова мінералогічна організація присудила професору Павлишину престижну міжнародну нагороду «Award Prize» (2004) за вагомий внесок у розвиток світової мінералогії, а 2006 р. він дістав почесне звання «Заслужений діяч науки і техніки України».

Нині професор Павлишин готує до друку фундаментальну «Мінералогічну енциклопедію України» та нове видання підручника «Мінералогія», багато уваги присвячує вдосконаленню і втіленню в життя наукових засад розширення мінерально-сировинної бази України і раціонального використання всіх її мінеральних ресурсів.

Володимир Іванович вважає себе щасливим. Насамперед тому, що його життя прикрашають діти — дочка Юлія Герасименко (науковець і педагог Ліверпульського університету), син Костянтин (художник-монументаліст і педагог Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури) і онучка Тетяна, яка опановує медичну науку в Кембріджському університеті (Великобританія).

Група геохіміків геологічного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка зі своїми вчителями після вручення дипломів про закінчення університету. Львів, 1960

У 1989 р. Андрій Ігорович вступив на заочне відділення юридичного факультету Національного університету імені І. Франка і свій вибір вважає не випадковим. Це було свідоме, самостійно прийняте й обмірковане рішення, адже одразу після закінчення школи він на громадських засадах почав працювати у Ленінському районному суді м. Львова (зараз — Галицький) і протягом року виконував обов'язки секретаря судових засідань. Крім того, після служби у Збройних силах, із грудня 1988 р., працював секретарем канцелярії, потім обіймав посаду начальника особозагального сектора прокуратури Львова, тому добре розумів свою майбутню роботу.

Поєднання навчального процесу та практичної діяльності, безперечно, давало свої результати. Та це й не дивно, адже правнича школа Франкового вузу, історія якого сягає глибини віків, — одна з найсильніших в Україні. Імена викладачів, у яких Андрієві Ігоровичу пощастило навчатися, говорять самі за себе: В. Т. Нор — декан юридичного факультету, В. С. Кульчицький, Б. Й. Тищик, Є. М. Орач, Л. В. Бориславський, Б. О. Кириць, Г. Г. Шмельова, Л. А. Луць, В. К. Грищук, В. М. Коссака, П. М. Рабинович, П. Г. Єрченко, О. М. Сухий. Саме цим корифеям сучасної правничої науки він безмежно вдячний за ті безцінні знання, які допомогли йому професійно ствердитися і стали базою для формування його як юриста.

Безтурботні студентські дні пролетіли швидко, і настала пора державних іспитів. Андрій Ігорович досі пам'ятає той час, ніби все відбулося вчора: «Заходжу складати останній іспит і серед членів екзаменаційної комісії бачу прокурора Львівської області В. М. Мироновича. Беру білет. Хвилюючись, сідаю готуватися до відповіді. А що, борони Боже, як не складу й буде страшенно соромно особисто перед ним, адже з березня 1995 року я працював як стажист на вакантній посаді помічника прокурора Залізничного району м. Львова, тому просто зобов'язаний був знати більше за інших і краще». Та все минуло наче за одну мить, і дуже успішно. Як і для кожного студента, особливо зворушливим і хвилюючим був момент отримання диплома. А попереду — ціле життя та роки практичної роботи...

Впевненість у своїх силах, знання і досвід, отримані у стінах університету, стали для Андрія Палоха міцним і надійним підґрунтям для подальшої професійної діяльності.

З вересня 1995 р. він працював старшим помічником прокурора Залізничного району м. Львова, а наступні два роки обіймав посаду помічника прокурора м. Львова. У 1997 р. був призначений заступником прокурора Франківського району Львова, а в 1999 р. — прокурором відділу підтримання державного обвинувачення в судах прокуратури Львівської області.

Уперше Андрій Ігорович очолив районну прокуратуру в березні 2000 р. Яворівський район Львівської області

Палох Андрій Ігорович

Випускник юридичного факультету (1995 р.)

Прокурор Шевченківського району м. Львова.
Старший радник юстиції

виявився не з легких, робота керівника вимагала великої праці, наполегливості та вимогливості, передусім до себе. Та й університетська наука добре пам'яталася: юрист, а надто прокурор, завжди повинен бути не лише фахівцем, а й прикладом порядності, людяності та мудрості.

Такими ж принципами Андрій Палох керувався і очолюючи з листопада 2004 р. до моменту завершення терміну повноважень прокуратуру м. Львова, і з грудня 2009 р. — прокуратуру Шевченківського району м. Львова. Він надзвичайно задоволений із того, що Львівський національний університет ім. І. Франка не змінює своїх традицій та продовжує виховувати фахівців, чий професійний рівень відповідає вимогам сьогодення, адже всі правники прокуратури міста, а також прокуратури Шевченківського району м. Львова також є його випускниками.

У 2006 р. його було нагороджено Грамотою Верховної Ради України, яка прирівнюється до урядової нагороди.

Андрій Ігорович щиро тішиться, що його донька Лілія вирішила піти у життя батьковою стежкою — теж стати юристом, і обрала для навчання його alma mater.

Молодий, але вже досвідчений правник і шанований колегами професіонал, Андрій Ігорович уклінно схиляє голову перед тими, хто виховує професійний кадровий потенціал нашої держави.

З донькою на відпочинку в Татрах, 2007 р.

Пан'я Стефан Григорович

Випускник геологічного факультету (1965 р.)

Член президії Української всесвітньої
координаційної ради, Комітету прав людини
Світового конгресу українців.

Перший заступник голови
Федеральної національно-культурної
автономії «Українці Росії»

Народився 25 січня 1942 р. у с. Кам'яне Жидачівського району Львівської області у родині сільських інтелігентів.

Після закінчення школи у 1959 р. вступив на геологічний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. Закінчивши його у 1965 р., виїхав за направленням на Урал. Упродовж восьми років працював у геологічній експедиції і був нагороджений знаком «Відмінник розвідки надр» Міністерства геології СРСР. Попри те, що своє подальше життя і діяльність Стефан Григорович пов'язав не з Україною, він і досі намагається підтримувати тісні зв'язки з університетом, пам'ятає своїх викладачів, а найкращими лекторами вважає професорів Є. Лазька і Є. Лазаренка.

У 1973 р. заочно закінчив аспірантуру й захистив кандидатську дисертацію, а згодом перейшов на науково-педагогічну роботу до Уральського гірничого інституту (тепер — університет), де пройшов довгий шлях від асистента до професора й завідувача кафедри.

У 1988 р. захистив докторську дисертацію і отримав диплом доктора наук та атестат професора.

Протягом 1985–2000 рр. обіймав посаду головного редактора міжвузівського наукового збірника «Геологія метаморфічних комплексів». Сьогодні займається здебільшого проблемами фізики природних процесів.

*Зустріч із Президентом України
Віктором Ющенком, 2006 р.*

Стефан Пан'як — автор кількох монографій і більше ста наукових праць. Сфера його наукових інтересів лежить на перетині природничих наук і точних — математики, фізики, хімії. Він обґрунтував фізико-математичні моделі (з відповідними рівняннями) розподілу параметрів мікросистем у природних макросистемах, і це стало науковим відкриттям. Запропонував нове рівняння ентропії для динамічних систем.

С. Пан'яка часто запрошують на міжнародні геологічні конгреси та конференції. У 2001 р. він виграв конкурс на звання «Соросівський професор». Сьогодні Стефан Пан'як — радник Російської академії природничих наук, професор двох вузів Єкатеринбурга.

За часів перебування долучився до демократичного руху Єкатеринбурга. З 1989 р. — співголова міського руху «Движения демократический выбор — демократическая Россия», написав більше сотні публіцистичних статей на підтримку демократичних перетворень у Росії (зокрема у центральних газетах і журналах: «Известия», «Российская Федерация»). Очолив місцеву організацію українців Уралу, став першим заступником голови Федеральної національно-культурної автономії «Українці Росії», увійшов до керівних структур світового рівня.

*Мати Анастасія
Романівна*

Брав участь в організації всіх конгресів українців Росії, неодноразово був делегатом Всесвітнього форуму українців у Києві, на останньому — співголова Форуму. Крім того, він член президії Української всесвітньої координаційної ради (УВКР), Комітету прав людини Світового конгресу українців (СКУ), автор книжки «Україна і Росія: чому окремо», покликаної донести росіянину (російському українцю) альтернативний погляд на гострі проблеми україно-російських відносин. У 2001 р. Стефан Григорович став фундатором, а сьогодні працює директором інтернет-сайту «Кобза — Українці Росії», своєрідної енциклопедії життя української діаспори.

За активну наукову і громадську діяльність С. Пан'як відзначений цілою низкою нагород України. У 2001 р. отримав Почесну грамоту МЗС України, у 2003 — Почесну грамоту Верховної Ради України, а у 2002 р. — орден «За заслуги» III ступеня.

Виховав п'ятьох дітей, має 11 онуків. Дружина працює у сфері культури. Одним із його найголовніших життєвих принципів є переконання в тому, що всяка людина, яка піднялася вище середнього рівня, не може байдуже спостерігати негаразди на своїй історичній батьківщині.

Народився 5 липня 1935 р. у 1530-річному Доброгос-тові Дрогобицького району на Львівщині.

Здобувши середню освіту в Стебницькій школі, Іван Петрович успішно склав вступні іспити і у вересні 1952 р. став студентом слов'янської філології Львівсько-го держуніверситету ім. І. Франка. Життя подарувало йому такий період навчання у найстарішому українському вузі, коли там здобували освіту Ю. Кругляк, Ю. Молякевич, Д. Павличко, брати Горині, І. Рафа — на філології, на історичному — С. Копчак, С. Злупко, Я. Ісаєвич, а в чеській та польській групах — Ірина Сліпець, Ганна Панькевич, Р. Герасимович, Ю. Круть, І. Ющук, Ірина Червінка, Данута Конар, З. Хршановський, В. Локетко. Завершивши навчання за спеціальністю «Чеська мова та література» та отримавши направлення до рідного села проф. Миколи Зимомрі Голятина на Верховині, Іванові Пасемку довелося викладати у Міжгірській школі робітничої молоді на Закарпатті завдяки протекції завідувача райвно Ернста Шутяка.

Згодом Іван Петрович працював на літературній ниві у жовківській (тоді нестеровській) райгазеті «Нове життя». У травні 1959 р. переїхав до рідної Дрогобиччини, де спершу був учителем, потім завучем Хлопчинської восьмирічки Рудківського району, з 1961 р. — директором Вишнянської восьмирічки того ж району.

З 22 на 23 листопада 1963 р. І. П. Пасемко переїхав до Києва. Це була та тривожна ніч, коли трагічно загинув американський президент Джон Ф. Кеннеді. У Києві Іван Петрович працював у школах № 160 (учителем) та № 148 (директором).

У 1966 р. Іван Пасемко став переможцем конкурсу «Біля карти братньої Польщі» і в нагороду отримав безкоштовну путівку до цієї країни. Тут він уперше збагнув, як можна любити конкретну свою Батьківщину, а не якийсь абстракт, що його нав'язували все життя росіяни іншим поневоленим народам СРСР.

Згодом, у 1967 р., І. П. Пасемко був референтом Українського товариства дружби і культурного зв'язку із зарубіжними країнами, працював заступником завідувача відділу соціалістичних країн, а потім, за наполегливою пропозицією І. Солдатенка, — інструктором міськкому партії з питань зв'язків із містами-побратимами Києва: Братиславою, Краковом, Клузем, Кіото, Лейпцігом, Тампере, Тулузою, Флоренцією та ін. У 1973 р. Івана Петровича призначили директором СШ № 158, згодом учителем СШ № 23 селища Биківні.

За публікації у прашівській міській газеті «Нове життя» (Словаччина) матеріалів до 380-річчя львівської братської школи, репортажу «У святині українського генія» (з Музею Т. Шевченка) та бувальщини «Зрадник» і відповідно до покарання «найріднішим розумом і сумлінням тогочасної епохи» Іван Петрович змушений був 16 років опанувати професію інженера-філолога на київських заводах «Українські самоцвіти», «Харчомаш» та на заводі столових приборів ім. Дзержинського.

Пасемко Іван Петрович

Випускник філологічного факультету (1957 р.)

Завідувач відділу координації
Національного науково-дослідного
інституту українознавства МОН України

І лише «перебудова» повернула його в 1990 р. до нормальних умов праці у Київському обласному відділенні Українського фонду миру.

У грудні 1995 р. зная у США церква United Methodist Church із Пенсільванії запросила А. Кордонця та Івана Пасемка разом із групою білоцерківців до першої столиці США Йорка та Гаррісберга. З тієї поїздки в Івана Петровича лишилися незабутні враження: «Сиділи у Вашингтоні в сенаті та слухали виступ Едварда Кеннеді, ніхто з американців і не побоювався: а раптом ті совєти кинуть бомбу».

Опинившись у 1994 р. в Інституті українознавства при Київському національному університеті імені Тараса Шевченка, Іван Петрович збагнув — це саме те, чого він шукав. Тоді перший українознавець в Україні П. Кононенко позитивно поставився до його творчості в ділянці біблійної української науки. Потім був Київський славистичний університет, де І. П. Пасемко читав чеські та польські дисципліни. З березня 2008 р. він повернувся до царини українознавства, тільки цього разу — до Національного науково-дослідного інституту українознавства МОН України, де обіймав посаду завідувача відділу координації вітчизняних та зарубіжних центрів українознавства.

Іван Петрович — автор двох книжок: «Українство: світові обшири» та «Моя Франкіана», що вийшли у харківському видавництві «Майдан» у 2006 та 2007 рр. Лауреат премії Фонду Воляників-Швабінських Фундації Українського Вільного Університету в Нью-Йорку.

Пасько Олег Васильович

Випускник економічного (1995 р.)
та юридичного факультетів (1999 р.)

**Член наглядової ради, віце-президент
із корпоративних та правових питань
ВАТ «Концерн Галнафтогаз»**

Адвокат, голова постійно діючого третейського суду при Всеукраїнській інвестиційній асоціації, радник із правових питань Генерального Почесного Консула Литовської Республіки у Львові.

Народився 17 вересня 1973 р. у Львові.

1990 р. закінчив з відзнакою середню школу та вступив на економічний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка (спеціальність «Економічна кібернетика»). Протягом 1995–1999 рр. навчався на правничому факультеті того ж університету і водночас працював на різних посадах у підрозділах обласної державної податкової служби.

Під час відкриття Зльоту байкерів, що проходив на Закарпатті за спонсорської підтримки Компанії «Галнафтогаз»

2000 р. Олег Пасько розпочав свою кар'єру у «Галнафтогазі», де пройшов шлях від юрисконсульта до керівника юридичного департаменту.

З 2005 р. — член дирекції, директор із правового забезпечення ВАТ «Концерн Галнафтогаз».

2008 р. був обраний до складу наглядової ради відкритого акціонерного товариства «Концерн Галнафтогаз», а на початку 2009-го призначений на посаду віце-президента з корпоративних та правових питань холдингу.

На сьогодні основною функцією Олега Васильовича Паська є стратегічне планування у галузі корпоративного управління та глобального юридичного менеджменту групи компаній холдингу «Галнафтогаз». Із виходом «Концерну Галнафтогаз» на міжнародні ринки залучення капіталу до цих обов'язків додалося забезпечення комунікації з інвесторами, управління можливими ризиками та compliance-функція.

АЗК ОККО в Калинівці під Києвом

Незважаючи на велику кількість успішних проектів, зокрема у сфері корпоративного управління та цінних паперів, угод М&А, антимонопольного та валютного регулювання, залучення іноземного капіталу, майнових і земельних правових відносин, податків та судової роботи, своїм найвагомим здобутком Олег Пасько вважає формування високопрофесійної команди корпоративних (in-house) юристів. Ця група фахівців уже двічі — за результатами 2007 та 2008 рр. — входила до трійки найкращих юридичних департаментів у номінаціях «Кращий юридичний департамент промислової компанії» та «Кращий юридичний департамент торговельної (FMCG) компанії» за версією газети «Юридична практика».

«Si vis pacem, para bellum» («Хочеш миру — готуйся до війни») — саме це відоме твердження, яке приписують знаменитому римському історикові Корнелію Непоту, найбільш влучно характеризує підходи до формування ідеології мислення корпоративних юристів холдингу «Галнафтогаз».

Олег Пасько є активним учасником громадського життя, бере участь у щорічних самітах корпоративних юристів країн СНД, які проводяться у Москві, а також у щорічних конференціях корпоративних юристів України.

Одружений, виховує доньку.

Народився 27 липня 1977 р. у м. Львові. Після закінчення середньої школи № 53 у 1994 р. юнак без вагань вступив на денне відділення юридичного факультету. На той час у сім'ї вже був один юрист, батько Пилип Данилович Пилипенко, який у 1975 р. після здобуття фаху юриста у цьому ж університеті залишився працювати на юридичному факультеті, де сьогодні очолює кафедру трудового права. Мати Любов Іванівна у 1994 р. якраз здобувала другу вищу освіту, юридичну, також у цьому вузі. Тому вибір професії для їхнього сина був очевидним.

Ще під час навчання він почав займатися практичною діяльністю як юрист і продовжив практику як юрисконсульт вже у перші роки після отримання диплому. Паралельно вступив до аспірантури на факультет міжнародних відносин. Результатом наукової діяльності у 2005 р. стали написання і захист кандидатської дисертації за спеціальністю «Міжнародне право». Займаючись дисертаційним дослідженням, деякий час працював асистентом кафедри міжнародного права у Львівському національному університеті.

У 2000 р. Володимир отримав свідоцтво адвоката, займався приватною адвокатською діяльністю. З 2004 р. В. Пилипенко — адвокат адвокатського об'єднання у Києві.

Сьогодні професійну діяльність юриста поєднує із політичною: у червні 2008 р. Володимир Пилипенко був обраний народним депутатом України.

Навчання на юридичному факультеті стало для Володимира цілою епохою, визначило майбутній світогляд, життєві пріоритети, цінності. Університет подарував знайомство із майбутньою дружиною Оксаною, студенткою юридичного факультету. Разом створили чудову сім'ю, в якій підрастає молоде покоління роду Пилипенків — син Пилип та донька Софія.

Завжди з приємністю зустрічається Володимир зі своїми колишніми однокурсниками, друзями, яких подарувала пора студентства. Приїжджаючи до Львова, завжди намагається завітати до стін рідного юридичного факультету на вулиці Січових Стрільців, поринути у спогади про ті незабутні часи. Згадуються зимові поїздки

На особистому прийомі у Папи Римського Бенедикта XVI. Ватикан, червень 2009 р.

Пилипенко Володимир Пилипович

Випускник юридичного факультету (1999 р.)

Народний депутат України.

Кандидат юридичних наук

з одногрупниками трамваєм «двійкою» на нульову пару на фізкультуру: сьома година ранку, ніч, мороз, ще навіть контролери спали в цю пору, а студенти мали чудову нагоду зекономити гроші. А як вболівали за львівські «Карпати» на стадіоні «Україна», куди правдами і неправдами потрапляли після занять! Економили стипендію, щоб поїхати у столицю підтримати «Динамо» в єврокубках... У 1998 р., наступного ранку після знаменитої перемоги «динамівців» над «Барселеною», змучені, захрипілі, але щасливі, студенти відразу з автобуса зайшли в аудиторію на семінар із цивільного процесу. До честі викладача (а був то професор Йосип Гнатович Богдан), усім «вболівальникам» надали «індульгенцію»: знання перевіряли лише у дівчат! Футбол на факультеті любили всі — і студенти, і викладачі. В ті роки не було важливо — навчашся ти на першому чи на п'ятому курсі, весь факультет був великою дружньою сім'єю. Ніхто не наважувався кривдити юристів. Володимир сподівається, що ця добра традиція зберігається і зараз.

Для всієї родини Володимира Пилиповича Львівський національний університет імені І. Я. Франка є надзвичайно дорогим і важливим. Тут навчалися його батьки, брат Юрій, дружина Оксана, які, як і мама, Любов Іванівна, займаються приватною нотаріальною практикою. Що вже казати про батька, професора Львівського університету Пилипа Даниловича, який і сам не знає, скільки студентів пройшло через його аудиторії за більш ніж тридцятилітній час роботи у вузі! Володимир Пилипович сподівається, що його діти, Пилип та Софія, у майбутньому також відчують смак студентського життя, здобудуть прекрасну освіту саме в аудиторіях юридичного факультету Франкового університету.

Пилип'юк Василь Васильович

Випускник факультету журналістики (1973 р.)

Президент видавничого
підприємства «Світло й Тінь»

Професор кафедри теорії та методики
журналістської творчості

Міжнародного економіко-гуманітарного
університету ім. С. Дем'янчука

Член Національної спілки журналістів України, член правління Національної спілки фотохудожників України, заступник президента Світового об'єднання фотографів-українців (США), член колегії Управління культури Львівської облдержадміністрації, член президії Ліги творчих спілок Львівщини, знаний у світі Майстер світлини.

Народився 10 січня 1950 р. у с. Новоселиця Снятинського району Івано-Франківської області.

Василь Пилип'юк пройшов шлях від фотокореспондента районної газети до відомого українського фотохудожника. У 1973 р. він закінчив факультет журналістики Львівського національного університету ім. І. Франка. Працював у районних газетах Снятина, Верховини Івано-Франківської області. Після переїзду до Львова став співробітником газети «Львівський залізничник» і плідно співпрацював з обласними, республіканськими та всесоюзними часописами. Згодом перейшов на посаду власкора журналу «Україна» у Львові та його англomовного видання «Ukraine» (1973–1989).

З 1990 р. Василь Васильович — головний редактор журналу «Світло й Тінь» (за назвою українського фотожурналу 1933–1939 рр.). Активно популяризуючи світливство в Україні та за її межами, часопис отримав офіційне визнання найпрестижнішої фотомистецької організації світу — Міжнародної федерації фотомистецтва (FIAP).

Василь Пилип'юк — учасник численних фотовиставок у Польщі, Росії, Азербайджані, Молдові, Югославії,

Хорватії, Німеччині, Туреччині, Франції, Австрії, Великобританії, Марокко, Канаді, США, персональних виставок в Україні, автор багатьох відомих фотоальбомів. Із-поміж його численних праць такі: «Львів», «Живиця», «До тебе полинуть», «Пієта в камені», «Львівський державний академічний театр опери та балету ім. І. Франка», «Львівщина», «Ровенщина», «Древній Галич», «Львів. Пори року», «Українська ікона XIV–XVIII ст.», «Львів. Барви міста», «Івано-Франківщина», «Долею подаровані зустрічі» (I том), «Рубаї» Д. Павличка, «Калуш», «Львівська опера», «Золота підкова України», «Львів з Високого Замку», «Україна — Франція: Нариси багатовікової історії відносин», «Візит добра і злагоди», «Україно, ти моя молитва...», «Ласкаво просимо» (з історії київських вокзалів), «Дім на Михайлівській, з якого видно весь світ», «Де шум потоків і смerek», «Острів благодаті», «Нам пора для України жити...» (Помаранчева революція), «Чудотворна самотність», «Новоселиця над Рибницею», «Снятинне мій», «Це моя Україна!» (I–III томи), «Честь, сила і відвага». Він також написав монографію «Українська художня фотографія. Етапи становлення та мистецькі засади розвитку».

У червні 2009 р. в галереї Василя Пилип'юка відкрився перший Міжнародний салон художньої фотографії «Світло і тінь — 2009» під егідою Міжнародної федерації фотомистецтва при ЮНЕСКО. Участь у конкурсі взяли понад 380 учасників із 39 країн світу, які представили близько 2900 своїх робіт.

Вагомою є праця Василя Пилип'юка на ниві культурно-просвітницької та меценатської діяльності. У кількох навчальних закладах Львова та області запроваджено іменні стипендії В. Пилип'юка кращим учням та студентам. У рамках Української академії друкарства він створив власну школу фотомистецтва, активно провадить науковий пошук із дослідження розвитку фотосправи в Галичині на межі XIX–XX століть.

Натхненна та самовіддана діяльність Василя Васильовича високо оцінена: він — лауреат обласної премії ім. О. Гаврилюка в галузі літератури і мистецтва (1978 р.), лауреат республіканської премії ім. М. Островського (1981 р.), лауреат Національної премії України ім. Т. Шевченка (1993 р.) та заслужений діяч мистецтв України (1998 р.). У 1999 р. за видатні заслуги в галузі видавничої справи та культури Василь Пилип'юк був удостоєний ступеня почесного доктора Української академії друкарства. Указом Президента України Л. Кучми у 2000 р. він нагороджений орденом «За заслуги» III ст. У 2001 р. Міжнародний відкритий рейтинг популярності та якості «Золота Фортуна» нагородив Василя Пилип'юка орденом «За трудові досягнення» IV ст., а 2004 р. за результатами IX Міжнародного конкурсу його відзначено серед найкращих діячів культури східноєвропейських держав міжнародною культурною премією «Золотий Ікар». 2007 р. Василю Пилип'юку присвоєно високе звання художника Міжнародної федерації фотомистецтва (FIAP).

Народився 2 січня 1963 р. у с. Лопушани Зборівського району Тернопільської області. В селянській родині, де виховувався, з дитинства привчали до порядку, колективних дій та працелюбності, тому ці риси характеру Василь Пісний розвивав у себе все життя. Завжди полюбляв одержувати нові знання та навички, тому середню освіту, а потім і диплом найкращого в Західній Україні вищого навчального закладу — Львівського національного університету імені Івана Франка — здобув наполегливою працею та самовдосконаленням власної особистості.

Перевірку на мужність, витривалість та вміння досягати поставлених завдань В. М. Пісний проходив у 1981–1983 рр. під час дійсної військової служби у лавах Радянської армії. Новий етап у житті, який Василь Михайлович із честю пройшов, настав у 1983 р. із початком служби в органах внутрішніх справ. Працювати довелося на різних посадах у підрозділах Державної автомобільної інспекції, де В. М. Пісний досягав значних успіхів на кожній ділянці дорученої роботи.

Навчання на юридичному факультеті Львівського національного університету імені Івана Франка, який майбутній генерал міліції закінчив у 1999 р., призвело до якісного росту фахових знань і безцінного досвіду. Як наслідок, покращилися показники роботи, що сприяло його професійному зростанню та очоленню Науково-дослідного експертно-криміналістичного центру на Львівщині.

У листопаді 2004 р. В. М. Пісний був призначений начальником управління боротьби з організованою злочинністю, а у березні 2005 р. — начальником обласного УМВС України в Тернопільській області.

За багаторічну і бездоганну службу в органах внутрішніх справ, сумлінне ставлення до виконання службових обов'язків генерал-лейтенант міліції В. М. Пісний нагороджений відзнаками МВС України «За відзнаку в службі» II, I ступеня (2001, 2003), «Почесний знак МВС України» (2005), «Лицар закону» (2006), «Почесна відзнака ГУБОЗ МВС України» II ступеня (2006), «За безпеку народу» II ступеня (2006), «За протидію дитячій злочинності» II ступеня (2006). За вагомий внесок у справу боротьби зі злочинністю, досягнення успіхів

Василь Пісний на прес-конференції

Пісний Василь Михайлович

Випускник юридичного факультету (1999 р.)

**Начальник Головного управління
МВС України у Львівській області.**

Генерал-лейтенант міліції,
заслужений юрист України,
почесний працівник МВС України

у службовій діяльності зі зміцнення законності й порядку, виявлені при цьому ініціативу, наполегливість та високу професійну майстерність Василь Михайлович відзначений медалями «За сумлінну службу» III, II, I ступеня (1991, 2002, 2003), нагрудним знаком МВС України «За бездоганну службу в Державтоінспекції» I ступеня (2002), відзнакою «Знак Пошани» (2007). В. М. Пісний — заслужений юрист України, почесний працівник МВС України.

Серед захоплень Василя Михайловича — риболовля, мисливство, спорт і, особливо, футбол. У вільний час, якого небагато, полюбляє відпочити у колі родини — разом із коханою дружиною та донькою, яка також вирішила здобути вищу освіту у тому ж вузі, що й батько, — Львівському національному університеті імені Івана Франка.

Прийняття присяги курсантами Львівського державного університету внутрішніх справ

Позняк Степан Павлович

Випускник географічного факультету (1966 р.)

Завідувач кафедри ґрунтознавства і географії ґрунтів Львівського національного університету імені Івана Франка

Доктор географічних наук, професор, академік Академії наук вищої школи України, академік Української екологічної академії наук. Відомий учений-ґрунтознавець, географ, засновник львівської ґрунтознавчої школи.

Народився 2 липня 1943 р. у містечку Олесько Буського району Львівської області. У 1961 р. вступив на географічний факультет Львівського державного університету, який закінчив у 1966 р. і працював інженером науково-дослідного сектора та ґрунтознавчої експедиції НДС Львівського університету.

Протягом 1967–1969 рр. Степан Павлович брав участь у проведенні великомасштабних ґрунтових обстежень у Північноказахстанській і Кокчетавській областях Казахстану та Читинській області Росії, а в 1969 р. вступив до аспірантури кафедри ґрунтознавства і географії ґрунтів Одеського університету ім. І. І. Мечникова.

Після успішного захисту кандидатської дисертації «Зміни властивостей південних чорноземів Правобережної України під впливом зрошення» С. П. Позняк отримав у січні 1975 р. науковий ступінь кандидата географічних наук, а в червні 1978 р. йому було присвоєно вчене звання старшого наукового співробітника зі спеціальності «Біогеографія та географія ґрунтів». Цього ж року Степан Павлович перейшов на посаду доцента кафедри ґрунтознавства і географії ґрунтів Одеського університету.

У жовтні 1992 р. в Ґрунтовому інституті ім. В. В. Докучаєва (Москва) С. П. Позняк блискуче захистив докторську дисертацію «Зрошувані чорноземи південного заходу

України». Вчителем та науковим керівником С. П. Позняка в цей час був видатний учений-ґрунтознавець і географ, завідувач першої в Україні кафедри ґрунтознавства і географії ґрунтів Одеського університету ім. І. І. Мечникова професор І. М. Гоголев.

У 1993 р. С. П. Позняк очолив новостворену кафедру географії ґрунтів Львівського університету ім. І. Франка (зараз — кафедра ґрунтознавства і географії ґрунтів).

Із 1970 р. робота Степана Павловича пов'язана з проблемою зрошення чорноземів і темно-каштанових ґрунтів півдня України. Важливість і унікальність цих досліджень полягає в тому, що вони охопили 20–30-річний період зрошення і дозволили розкрити суть і темпи різних змін, які відбуваються у ґрунтах за час зрошення й окремі його періоди. За результатами досліджень було вжито низку меліоративних заходів для зниження негативних наслідків деградації ґрунтів.

Високий теоретичний рівень і наукова новизна досліджень дали змогу розробити методичні основи вивчення механізмів сучасних ґрунтовірних процесів у чорноземах, зумовлених зрошенням.

Наукові дослідження Степана Позняка не обмежувалися лише проблемами зрошення чорноземів півдня України. Його численні пошуки пов'язані з вивченням ландшафтно-геохімічних проблем степової і сухостепової зон України, теоретичних, методологічних і практичних основ моніторингу ґрунтів, їх антропогенної еволюції і структури ґрунтового покриву з оцінкою природних ресурсів тощо.

Свою наукову діяльність у Львівському університеті С. Позняк зосередив на вивченні ґрунтово-екологічних проблем західного регіону України, на вирішенні актуальних теоретичних і прикладних питань ґрунтознавства, географії ґрунтів, екології землекористування. Під керівництвом Степана Павловича проведено морфогенетичні дослідження ґрунтів Передкарпаття, Розточчя, Пасмового Побужжя, Північно-Подільського лісостепу, Сокальського пасма, Опілля, Чорногірського масиву Карпат, Малого Полісся.

У творчому доробку С. П. Позняка — понад 275 опублікованих наукових праць, зокрема 12 монографій. Він підготував цілу плеяду науковців. Серед учнів Степана Позняка — четверо докторів наук та шістнадцять кандидатів географічних наук. Це, зокрема, В. І. Михайлюк, А. І. Кривульченко, З. Г. Гамкало, В. Г. Гаськевич, М. Й. Тортик, М. Г. Кіт, М. І. Пшевлочський, І. Я. Паліш, З. П. Паньків, А. А. Кирильчук, В. І. Тригуб, О. Г. Телегуз, Г. С. Іванюк, Т. С. Ямелинець, В. Ф. Радзій, О. Г. Гаськевич, П. В. Романів, Ю. М. Ковалець та ін.

С. П. Позняк налагодив тісні стосунки з провідними вченими-ґрунтознавцями та науковими центрами не лише України, а й Польщі, Білорусії, Росії, Молдови, Австрії, Німеччини, Литви. За цю діяльність його вшановано золотою відзнакою Польського товариства ґрунтознавців.

Народився на Одещині 17 серпня 1950 р. в багатодітній родині сільської інтелігенції. Батько — Олексій Якович — учасник Параду Перемоги, суддя з 25-літнім досвідом, мати — Марія Федорівна — викладач української мови і літератури в тамошній школі. Приклад батьків, любов до рідної України привели юнака після закінчення школи на історичний факультет Львівського державного університету ім. Івана Франка, де він навчався у видатних педагогів — професорів Ю. М. Гросмана, Р. М. Бродського, І. І. Вейцківського, В. Ф. Інкіна, М. Г. Крикуна, М. М. Кравця, О. Ю. Карпенка, а також декана факультету, доцента П. П. Челака.

Заступником директора школи розпочав свою кар'єру молодий, енергійний учитель історії, а вже через рік Олексій Олексійович став наймолодшим директором сільської школи в Одеській області.

Приклад батька і мрія стати юристом спонукали О. О. Погрібного знову стати студентом. У 1978 р. він закінчив юридичний факультет Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова і все своє подальше життя міцно пов'язав з юридичною наукою. Олексій Олексійович пройшов усі щаблі науково-педагогічної діяльності — був асистентом, доцентом, професором, завідувачем кафедри, деканом юридичного факультету Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова, проректором, першим проректором Одеського юридичного інституту, першим проректором Харківського національного університету внутрішніх справ. За ці роки він захистив кандидатську і докторську дисертації, у віці 43 років став членом-кореспондентом, а згодом й академіком Академії правових наук України.

Сьогодні академік О. О. Погрібний є одним із найвідоміших в Україні та за її межами фахівців із цивільного, аграрного, земельного, екологічного та природоресурсного права, засновником відповідної наукової школи. Під його керівництвом захищено 20 кандидатських дисертацій, він є автором понад 200 наукових праць, зокрема 22 індивідуальних

У колі студентських друзів

Погрібний Олексій Олексійович

Випускник історичного факультету (1972 р.)

Головний вчений секретар
Академії правових наук України.
Заслужений діяч науки і техніки України

та колективних монографій і 25 підручників. За особистий внесок у вітчизняну правову науку у 2003 р. йому присвоєно почесне звання «Заслужений діяч науки і техніки України», тоді ж став лауреатом державної премії ім. Ярослава Мудрого «За видатні досягнення в науково-дослідницькій діяльності з проблем правознавства».

Життєве кредо Олексія Олексійовича визначається висловом англійського філософа Френсіса Бекона: «Людина досягає великих успіхів у тому, чому вона найбільш старанно віддається». Отже, все, чим займається О. О. Погрібний, він робить із повною віддачею: якщо наукою, то стає академіком, якщо рибальством, то витягає найбільшу рибу, якщо полюванням, то влучає саме у кабана-вожака.

Олексій Олексійович вважає себе справді щасливою людиною. У нього є найголовніше в житті: цікава гідна робота, чудовий син Сергій, який працює суддею, є доктором юридичних наук і доцентом, кохана дружина Вікторія Леонідівна — доктор соціологічних наук, завідувачка кафедри і просто чарівна жінка. І, нарешті, справжні друзі по всій Україні, серед них Остап Дуда, Тарас Кузь, Володимир Поміщик, Ярослав Кулиняк, Федір Кривий, Василь Оприск, Василь Покальчук, Степан Остапчак, Денис Козак та багато інших. З ними пліч-о-пліч пройшли чудові, незабутні студентські роки, проведені в одному з найкращих вузів України — Львівському державному університеті ім. Івана Франка.

Пошва Богдан Миколайович

Випускник юридичного факультету (1988 р.)

Суддя Судової палати у кримінальних справах
Верховного Суду України.

Заслужений юрист України,
суддя вищого кваліфікаційного класу

Народився 15 лютого 1959 р. у с. Мшанець Зборівського району Тернопільської області в селянській родині Миколи Михайловича і Марії Михайлівни.

Ще в шкільні роки у Богдана Миколайовича зародилася мрія стати прокурором, але трудову діяльність розпочав учнем токаря на Львівському заводі фрезерних верстатів. Після служби в армії працював у відділі кадрів десятитисячного колективу виробничого об'єднання «Тернопільський комбайновий завод».

У 1982. Б. М. Пошва здійснив свою мрію і вступив на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. Хоча навчання доводилося поєднувати із роботою у великому колективі, пан Богдан приділяв багато часу освоєнню юридичних наук, із захопленням відвідував лекції професорів В. С. Кульчицького, В. Т. Нора, В. М. Кампо, З. В. Ромовської, П. М. Рабиновича, З. Т. Гулкевича та інших науковців.

Ще до закінчення університету очолив юридичний відділ ВО «Тернопільський комбайновий завод», а з 1988 р. розпочав роботу в органах прокуратури (спочатку помічником, а згодом — старшим помічником прокурора м. Тернополя, Тернопільської області).

Богдан Миколайович завжди глибоко цікавився юриспруденцією, займався самоосвітою, вивчав досвід іноземних колег, брав участь у міжнародних конкурсах юристів. У 1994 р. протягом трьох місяців стажувався у Федеральному апеляційному суді США, Верховному суді округу Колумбія у м. Вашингтоні. Здобутий досвід і знання сприяли обранню Б. М. Пошви у 1993 р. народним суддею Тернопільського міського народного суду.

Вивчення застави у кримінальному процесі США дало змогу після повернення в Україну звернутися до Верховного Суду України із пропозиціями про прийняття такої норми у вітчизняному кримінальному процесі.

У 1995 р. Богдан Миколайович бере участь у Пленумі Верховного Суду України, яким у порядку законодавчої ініціативи було запропоновано парламенту прийняти заставу в Кримінально-процесуальному кодексі України як міру запобіжного заходу, що парламентом і було зроблено. Бачення нових перспектив подальшого поліпшення судової системи в державі, бажання досягнути найвищих сходинок правничої професії відкрило нове прагнення — стати суддею Верховного Суду України.

У 1998 р. Верховною Радою України був безстроково обраний на посаду судді Тернопільського обласного суду, а в червні 2004 р. із посади судді Апеляційного суду Тернопільської області — суддею Верховного Суду України.

Б. М. Пошва — член робочих груп Верховного Суду України із розробки низки законопроектів про внесення змін до законів України «Про судоустрій України», «Про статус суддів», внесення змін до Кримінального кодексу України щодо гуманізації кримінальної відповідальності, до Кримінально-процесуального кодексу України щодо оскарження постанови про порушення кримінальної справи та багатьох інших. Неодноразово брав участь у круглих столах із питань вдосконалення чинного законодавства у комітетах Верховної Ради України.

Подружжя Пошви із доньками Вірою і Марією та онукою Вікторією

За багаторічну працю на правничій ниві Богдан Миколайович Пошва нагороджений відзнакою Верховного Суду України «За вірність закону» та іншими нагородами.

Протягом багатьох років разом по життю ідуть пан Богдан та пані Зоя (також випускниця Львівського державного університету імені Івана Франка), вірна супутниця, любляча дружина та мати, завдяки підтримці і розумінню якої, за словами Богдана Миколайовича, він і досяг успіхів на трудовій ниві й щиро вважає їх спільними. Шляхом батька пішли й обидві доньки — Віра та Марія, які теж обрали фах юриста. Мріє щасливий дідусь, що династію Пошвів продовжить і онука Вікторія.

Притула Тарас Миколайович

Випускник факультету міжнародних відносин (1999 р.)
та юридичного факультету (2002 р.)

**Начальник Управління міжнародного
співробітництва Рахункової палати України.
Державний службовець четвертого рангу**

Народився 4 червня 1977 р. у м. Львові в сім'ї освітян. Батько Микола Миколайович Притула — доктор фізико-математичних наук, професор, завідувач кафедри дискретного аналізу та інтелектуальних систем Львівського національного університету імені Івана Франка; мати Оксана Степанівна Притула — заступник директора з навчально-виховної роботи, вчитель математики середньої школи № 37 м. Львова.

Упродовж навчання в школі батьки закладали в синові любов до точних наук і хотіли, щоб у майбутньому він став математиком. Після восьмого класу Тарас навіть вступив у Львівський фізико-математичний ліцей, проте закінчити його та продовжити професійний шлях батьків не судилося.

Завдяки отриманим у середній школі № 53 м. Львова ґрунтовним знанням англійської мови Тарас Притула став одним із фіналістів конкурсу міжнародного учнівського обміну. Рік навчання у США вплинув на вибір майбутньої професії — у 1993 р., повернувшись в Україну, він почав готуватися до вступу на факультет міжнародних відносин.

Після закінчення школи 1994 р. Тарас успішно склав вступні іспити й одночасно був зарахований до Львівського національного університету імені Івана Франка та Києво-Могилянської академії. Постало питання вибору, і юнак визнав за краще здобувати освіту економіста-міжнародника у Франковому університеті.

Тарас Притула — з тих, про кого кажуть, що їхньої енергії вистачало б на двох: успішно навчався, займався науковою роботою, брав активну участь у громадському житті факультету — був учасником громадської організації «Молода дипломатія» і редактором одноймен-

ного журналу. Крім цього, пройшов курс навчання у Віденському університеті економіки та стажувався у самому серці світової дипломатії — штаб-квартирі Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку.

Тарас Миколайович ніколи не шкодував, що залишився навчатися у Львові, а от працювати прагнув у Києві. На четвертому курсі став учасником програми «Помічник Голови Комітету Верховної Ради України у 1998–1999 рр.», проходив стажування як помічник заступника голови Рахункової палати України.

У 1999 р. Т. Притула з відзнакою закінчив факультет міжнародних відносин і отримав запрошення працювати в Рахунковій палаті — вищому конституційному органі фінансово-економічного контролю держави. Тут він і розпочав 2000 р. свою професійну діяльність в Управлінні зв'язків із громадськістю та міжнародного співробітництва. Упродовж наступних років обіймав різні посади від спеціаліста до начальника Управління міжнародного співробітництва.

У 2002 р. заочно закінчив юридичний факультет Львівського університету за спеціальністю «Правознавство».

Стрімка кар'єра не викликала запаморочення від успіхів. Головним для Тараса Притули є творча продуктивна праця, від якої він отримує справжню радість. Був учасником проекту «Розвиток громадянського суспільства через громадянську освіту: Навчальна програма для Рахункової палати України» в рамках двосторонньої програми Європейського Союзу та Сполучених Штатів Америки.

У 2008 р. відповідно до посади, яку він обіймає, рівня професійної кваліфікації та високих результатів роботи Т. М. Притулі було присвоєно IV ранг державного службовця. Нагороджений Почесною грамотою Рахункової палати.

Тарас Миколайович переконаний, що саме ґрунтовні знання, здобуті в університеті, сприяли поступальному професійному зростанню та здійсненню його мрії. Із глибокою вдячністю він згадує декана факультету міжнародних відносин М. З. Мальського, заступника декана І. З. Бика, викладачів факультету І. З. Зінька та Ю. І. Біленка, які навчали, радили і давали можливість для саморозвитку. Нині підтримує зв'язок із викладачами та випускниками університету, знаходить у цьому нескінченну духовну поживу.

Т. М. Притула одружений. Дружина Ольга Євгенівна працює в Антимонопольному комітеті України експертом із питань ринків нафти і нафтопродуктів. Брат Назар Миколайович — також випускник цього вузу, юридичного факультету, директор виробничої фірми з іноземними інвестиціями.

Оптимізм та бадьорість Тарасові Притулі допомагає підтримувати спорт. Він захоплюється гірськими лижами, плаванням і футболом — відпочиває, як і працює, затято, з повною самовіддачею. Тарас Миколайович Притула радо ділиться формулою своїх професійних успіхів і життєвих надбань: *«Якщо хочеш досягнути конкретної мети в житті, потрібно працювати на всі сто відсотків, докласти максимум зусиль, а також мати терпіння й вірити у те, що перемога буде за тобою»*.

Народився 8 лютого 1962 р. у м. Дрогобич Львівської області у сім'ї службовців. Батько Андрій Михайлович — начальник арматурного цеху Комбінату промислових підприємств, мама Ірина Іванівна — вчитель фізики у середній школі.

У 1979 р. закінчив «на відмінно» середню школу № 2 м. Дрогобича і вступив на фізичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. З найбільшим ентузіазмом відвідував насичені інформацією, з цікавим аналізом досліджених і перспективних для науковців тематичних масивів лекції викладачів кафедри теоретичної фізики І. Р. Юхновського, І. О. Вакарчука, М. Т. Сеньківа, Л. Ф. Блажівського, О. М. Попеля.

У 1984 р. із відзнакою закінчив університет і вступив в аспірантуру Інституту теоретичної фізики ім. М. М. Боголюбова НАН України. Науковий керівник — член-кореспондент НАН України, професор М. Ф. Головка. Після закінчення аспірантури працює молодшим науковим, науковим та старшим науковим співробітником у відділі теорії розчинів Інституту фізики конденсованих систем.

Протягом 1995–1999 рр. — заступник директора Інституту фізики конденсованих систем НАН України.

З 1999 р. — директор Державного підприємства «Науково-телекомунікаційний центр «Українська академічна і дослідницька мережа» ІФКС НАН України» (надалі — мережа «УАРНЕТ»).

Мережа «УАРНЕТ» пройшла шлях зародження Інтернету в Україні — від каналу тональної частоти зі швидкістю 9600 біт/с через Варшаву до глобальних інформаційних мереж, до високошвидкісних волоконно-оптичних каналів передачі даних, що відповідають вимогам сучасних інтернет-технологій. Мережа «УАРНЕТ» перша в Україні побудувала у 1993 р. супутниковий канал зв'язку зі Скандинавською науково-освітньою мережею «Нордунет» та Інтернетом. Це було зроблено спільно із шведською космічною корпорацією завдяки сприянню академіка НАН України, професора І. Р. Юхновського.

На сьогодні мережа «УАРНЕТ» має власні технічні майданчики у більшості обласних центрів України, які з'єднані між собою 10-гігабітними каналами передачі даних за кільцевою топологією. Компанія є одним із провідних провайдерів України, забезпечує користувачам якісний доступ як до українських, так і до глобальних інформаційних мереж із повним набором інтернет-послуг.

Серед користувачів мережі — органи вищої державної влади, установи НАН України, вищі навчальні заклади та інші установи МОН України, державні установи, підприємства, банки та ін. Львівський національний університет імені Івана Франка також один із

Процикевич Ігор Андрійович

Випускник фізичного факультету (1984 р.)

Директор ДП «Науково-телекомунікаційний центр «Українська академічна і дослідницька мережа» ІФКС НАН України», старший науковий співробітник Інституту фізики конденсованих систем НАН України.
Кандидат фізико-математичних наук

користувачів очолюваної Ігорем Андрійовичем мережі: вузом та «УАРНЕТ» проводяться спільні наукові конференції, а також здійснюється забезпечення інтернет-послугами у навчальному процесі.

Завдяки високій якості послуг, користувачами мережі «УАРНЕТ» стало понад дві сотні українських провайдерів Інтернету.

Підприємство займає вищі місця рейтингів серед провайдерів України. Входить у першу сотню світового рейтингу, який представляє Корпоративна асоціація з аналізу інтернет-даних «CAIDA». Мережа «УАРНЕТ» визнана переможцем багатьох конкурсів, зокрема «Обличчя міста — 2001», «Галицький Лицар — 2002», «Гордий Львів — 2008».

І. Процикевич — автор понад 40 наукових публікацій в авторитетних українських та міжнародних наукових виданнях. Лауреат міжнародних наукових конкурсів. Член Консультативної ради з питань інформатизації при Верховній Раді України.

Нагороджений медаллю Національної академії наук України (1998 р.), Почесною грамотою Верховної Ради України (2005 р.), Почесною нагородою «Лицар Вітчизни» Асамблеї ділових кіл (2009 р.), відзнакою Національної академії наук України за професійні здобутки (2009 р.).

*Зустріч випускників фізичного факультету
через 20 років, 2004 р.*

П'ятак Валерій Альбертович

Випускник економічного факультету (1981 р.)

Перший заступник голови
Львівської облдержадміністрації.
Депутат Львівської міської ради.
Заслужений економіст України,
кандидат економічних наук

Народився 1 червня 1959 р. у с. Рачин Горохівського району на Волині — у чудовому краї, оспіваному в поезії Лесі Українки та піснях композитора Степана Кривенького.

Родинна батьківська хата, сільська восьмирічна школа, віддани своїй професії вчителі та оточення працьовитих людей — усе це заклало фундамент майбутнього світогляду та життєвих принципів Валерія Альбертовича. Мати, Євгенія Григорівна, працювала вчителькою математики і завжди була доброю, щирою і вимогливою та справедливою, а батько, Альберт Іванович, був агрономом, потім — головою колгоспу й усе життя присвятив роботі на землі та серед людей.

Закінчивши із золотою медаллю Горохівську середню школу № 2, Валерій Альбертович вступив на економічний факультет Львівського державного університету ім. Івана Франка (спеціальність «Економічна кібернетика»), де здобув фах економіста-математика. Наукова база та навчальні програми університету дали неоціненні знання й необхідний для роботи в будь-якій сфері економіки чи управління економіко-математичний інструментарій. А громадські ініціативи та проекти стали передумовою для формування лідерської особистості Валерія П'яка.

Валерій Альбертович брав активну участь у студентському житті, ініціював та організовував студентські трудові загони і спартакіади. Найкращим студентським святом для нього досі залишається День кібернетика — свято інтелекту, гумору, спорту, на якому героями та господарями були студенти й викладачі.

У 1981 р. Валерій Альбертович почав працювати інженером науково-дослідної лабораторії з проблем управління та планування. Згодом став науковим співробітником і завіду-

вачем цієї лабораторії, головою ради молодих учених економічного факультету Львівського державного університету. Навіть після стількох років, що минули від часу навчання в університеті, Валерій П'ятак пам'ятає своїх викладачів, які були не лише талановитими професіоналами й педагогами з великої літери, а й справді яскравими особистостями. Це Ромуальд Леонідович Домбровський, Іван Романович Михасюк та інші викладачі факультету.

Валерій П'ятак став співорганізатором та одним із засновників Львівського інституту менеджменту і Центру підтримки бізнесу. Упродовж 1992–2000 рр. він був учасником багатьох міжнародних навчальних програм і проектів у сфері бізнесу та адміністративного менеджменту. Крім того, Валерій Альбертович — член виконавчого комітету Львівської міської ради, а з 2000 р. — заступник міського голови Львова з питань економічного розвитку.

У червні 2002 р. В. А. П'яка було призначено начальником головного управління економіки Львівської облдержадміністрації, заступником голови облдержадміністрації з фінансових питань, економічної та інвестиційної політики. А з 2006 р. він обіймає посаду першого заступника голови облдержадміністрації та є депутатом Львівської міської ради.

Валерій П'ятак — співавтор Стратегії розвитку Львівщини та керівник багатьох програм і проектів у галузі регіонального розвитку та самоврядування, керівник штабів із ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій, зокрема Ожидівської катастрофи, автор близько 100 наукових статей і публікацій, кандидат економічних наук, заслужений економіст України. За свою плідну та сумлінну професійну діяльність нагороджений Грамотою Кабінету Міністрів України.

У 2007 р. В. А. П'ятак був визнаний громадськістю та ЗМІ Львівщини як переможець у номінації «Герой року». У людях він найбільше цінує професіоналізм, ініціативу, добросовісність і надійність.

Разом із дружиною Валентиною, випускницею кафедри «Механізована обробка економічної інформації» Львівського державного університету ім. Івана Франка, виховали сина Євгена (випускник Львівського інституту менеджменту). А зараз радістю і гордістю подружжя є онук Віктор — учень гімназії.

Життєве кредо Валерія Альбертовича — «Не бідкайся на темряву, краще запали свічку».

Міжнародний економічний форум, м. Львів, 2005 р.

Народився 18 вересня 1945 р. у с. Трушевичі Старо-самбірського району Львівської області в сім'ї Михайла Романишина — вчителя і письменника, який у 1920–40-х роках брав участь у літературному процесі Галичини, публікував цікаві оповідання й повісті з народного життя. У родині завжди панувала атмосфера інтелігентності, любові до рідної мови, до читання. Батьки прищеплювали своїм дітям шану до старших, працелюбність, жагу до знань, відповідальність за своє слово і діло, прагнення до само-реалізації.

Змалечку Борис Михайлович проводив більшу частину часу у школі, в середовищі батькових колег і учнів, а в шестирічному віці пішов до першого класу. Успішно закінчивши середню школу, вступив на фізичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка й активно увійшов у студентське життя. З вибором майбутньої професії сумнівів Борис Романишин не мав, адже у школі були дуже кваліфіковані та віддані своєму покликанню вчителі фізики, математики, хімії, які пробудили в допитливого учня інтерес до наукових досліджень у природничо-математичній сфері.

Роки у лавах армії були часом змужніння для активного та беручого юнака. Він успішно пройшов непрості випробування армійською службою, став відмінником бойової підготовки, очолював комсомольську організацію військової частини, був учасником Зльоту відмінників військ у Києві, командування неодноразово нагороджувало його за досягнення у службі.

Пропрацювавши якийсь час після служби завідувачем організаційного відділу Мостиського РК ЛКСМУ, Борис Романишин поновився в університеті й наполегливо відновлював і поповнював знання, опановував методи наукових досліджень. Крім того, досвід громадської діяльності, набутий під час армійської служби та роботи в комсомолі, був удадо використаний, коли його обрали заступником голови студентського профспілкового комітету університету.

У 1972 р. Борис Михайлович закінчив університет і отримав диплом фізика, викладача фізики, діставши розподіл на роботу на рідний фізичний факультет. Тут він продовжив наукову працю на кафедрі рентгенометалофізики в лабораторії тонких плівок, досліджував структуру та електрофізичні властивості плівок халькогенідів міді та срібла. У 1980 р. захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата фізико-математичних наук. Наразі Борис Романишин є автором чотирьох винаходів та більш як 40 наукових публікацій.

Із 1981 р. Б. М. Романишин — викладач фізики Львівського політехнічного інституту (тепер Національний університет «Львівська політехніка»), з яким він пов'язав свою подальшу діяльність, здобувши вчене звання доцента і продовжуючи активну громадську роботу, яку вдало поєднує з викладанням.

Борис Михайлович є ініціатором створення і багаторічним керівником Центру професійної орієнтації та Центру тестування у Львівській політехніці. Він запровадив низку нових технологій у системі тестування, які дали змогу усунути суб'єктивні фактори в оцінюванні знань студентів.

Романишин Борис Михайлович

Випускник фізичного факультету (1972 р.)

Директор Інституту дистанційного навчання
Національного університету
«Львівська політехніка».

Кандидат фізико-математичних наук

Завдяки його організаційним зусиллям створено базу тестових завдань із предметів, винесених на вступні випробування.

З 2001 р. Борис Романишин — директор Інституту дистанційного навчання Львівської політехніки. Інститут об'єднує заочний факультет, екстернат, навчально-консультативні центри, розміщені в Хусті, Хмельницькому, Чернівцях, Володимирі-Волинському. Борис Михайлович проводить велику організаційну роботу для налагодження навчального процесу на всіх формах навчання, є ініціатором і безпосереднім керівником робіт зі створення баз даних для управління інститутом, які зараз успішно функціонують у Львівській політехніці.

Упродовж 2006–2008 рр. Б. М. Романишин обіймав посаду проректора Львівської політехніки. До сфери його обов'язків входили комп'ютеризація університету та контроль за навчанням без відриву від виробництва.

Борис Романишин — співавтор кількох посібників та підручника з фізики для інженерних спеціальностей, а також курсу фізики для дистанційного навчання. За активну плідну роботу він нагороджений грамотою МОН України, знаком «Відмінник освіти України» та знаком «Петро Могила».

Нових сил та енергії для праці Борисові Михайловичу додає спілкування з природою і друзями, що також сприяє генеруванню цікавих ідей, чимало з яких знайшли своє втілення у діяльності Інституту дистанційного навчання та Львівської політехніки.

Борис Михайлович та його дружина Ірина виховали двох доньок — Олену й Соломію, мають трьох онуків — Іринку, Юрчика та Софійку.